புறத்திணையியல் கூறும் செய்திகள்

வாழ்க்கையை அகப்பொருள் என்றும், புறப்பொருள் என்றும் பகுத்துக் காண்பது தமிழர் நெறி. அகப்பொருளை அகத்திணை என்றும், புறப்பொருளைப் புறத்திணை என்றும் தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகிறது. புறத்திணை என்பது பொதுவாழ்க்கை. இந்தப் பொதுவாழ்க்கைப் பாங்கைக் கூறுவது இந்தப் புறத்திணையியல். அகத்திணையை 7 பிரிவுகளில் தொகுத்துக்கொண்ட தொல்காப்பியம் புறத்திணையையும் 7 பிரிவுகளாகக் கொள்கிறது. அத்துடன் அகத்திணையையும் புறத்திணையையும் ஒப்பிட்டும் காட்டுகிறது. புறத்திணைச் செய்திகள் 30 நூற்பாக்களில் சொல்லப்பட்டுள்ளன.

1. வெட்சித் திணை 14 வகை என்றும் அதன் துறைகள் 21 என்றும் கூறித் தொகுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது.
2. வஞ்சித் திணையின் துறைகள் 13.
3. உழிஞைத் திணை 8 வகை என்றும் 12 துறைகளைக் கொண்டது என்றும் காட்டப்படுகிறது.
4. தும்பைத் திணையின் பகுதிகள் இரண்டு. துறைகள் 12.
5. வாகைத் திணையின் வகைகள் ஏழு. துறைகள் இரு பகுதிகளில் ஒன்பதாக உள்ளன.
6. காஞ்சித் திணை என்பது தொல்காப்பியத்தில் நிலையில்லாத உலக வாழ்க்கை பற்றிய செய்திகளைக் கூறுவது.
7. பாடாண் திணை என்பது ஆண்மகனையும், கடவுளையும் பாடுவது.

வெட்சித்திணை

ஒரு நாட்டின் வீரர் தன் அரசன் ஆணைப்படி சென்று பகை நாட்டினரின் பசுக்கூட்டங்களை (ஆ நிரைகளை) கவர்ந்து வந்து காத்தல் இத்திணையாகும்.

வெட்சியின் துறைகள்

தொல்காப்பியம் காட்டும் பதினான்கு துறைகள்

1. ஆ நிரைகளை கவர எழும் படையின் பேரரவம்
2. படைகள் தம்மூரைக் கடக்கையில் ஊரிடத்து நிகழும் நற்சொல்லைக் கேட்டல்
3. பக்கத்து உள்ளோர் அறியாதவாறு செல்லுதல்
4. பகை ஒற்றர்களின் கருத்து கெடுமாறு தாம் பகைவரை ஒற்றறிதல்
5. ஒற்றறிந்த பின் பகைவேந்தனை சூழ்ந்து தாக்குதல்
6. போர் முற்றியபின் பகைவர் ஊரை அழித்தல்
7. ஊரின் பசுக்கூட்டத்தை கவர்தல்
8. பின்பற்றி வந்து தாக்கும் பகைவரை எதிர்த்து போரிடல்
9. கவர்ந்த பசுக்கூட்டங்களை அவை நோகாதவாறு ஓட்டி வருதல்
10. தம் சுற்றத்தார் கவலையுடன் நிற்கும் இடத்துக்கு (பொதுவாய் ஊரின் வெளிப்பக்கம்) வந்து சேருதல்
11. கவர்ந்து வந்த ஆ நிரைகளை தம் ஊரில் கொண்டுவந்து நிறுத்துதல்
12. வீரர்கள் அப்பசுக்களை தம்முள் பகிர்ந்து கொளல்
13. வெற்றி களிப்பில் மதுவுண்டு ஆடுதல்
14. தாம்பெற்ற பசுக்களை பிறருக்கும் கொடையளித்து மகிழ்தல் [6]

வெட்சியுள் கரந்தை

இன்றைய நிலையில் புலவர்கள் கரந்தை என்னும் திணையை தனித்ததாய் வெட்சிக்கு அடுத்து வைப்பர், ஆனால் தொல்காப்பியர் கரந்தையை வெட்சியினுள் அடக்கிவிடுகிறார். கரந்தை ஆ நிரைகளை மீட்டுக்கொள்வது ஆதலால் தொல்காப்பியர் இவ்வாறு

அடக்கியுள்ளார். மேலும் தொல்காப்பியர் காலத்தில் கரந்தை தனக்குரிய துறைகள் பெற்று வளர்ந்திராமல் இருந்திருக்கலாம், அதனாலும் இவ்வாறு அடக்கப்பெற்றிருக்கலாம்.

கொற்றவை நிலை

- கொற்றம் என்பது வெற்றி. வெற்றி தந்தவரைப் போற்றுதல் கொற்றவை நிலை,

வெற்றித் தெய்வமாகக் கொற்றவையை வழிபடுதலும் குறிஞ்சித்திணையின் புறம் என்று தொல்காப்பியம் கூறுகிறது. இது 21 துறைகளைக் கொண்டதாக விளக்கப்பட்டுள்ளது.

1. காந்தள் துறை - வேலனின் வெறியாட்டத்தை விளக்கும்
2. குடிப்போர் - வேந்தன் தன் குடிப்பூ சூடிப் போரிடுதல்
3. போந்தை சூடிய சேரர் போர்
4. வேம்பு சூடிய பாண்டியர் போர்.
5. ஆர் சூடிய சோழர் போர்
6. வள்ளி - இது வள்ளிக் கூத்து.
7. கழல்நிலை - போரில் புறங்கொடாத நிலையை விளக்குவது
8. உன்னநிலை - உன்னமரத்தில் குறி அறிவது. பருவநிலை அறிவது இது.
9. பூவைநிலை - பூவை எனப்படும் காயாம்பூ நிறம் கொண்ட மாயோனை வழிபடுவது.
10. பூவைநிலை - புறநானூற்றுப் பாடல்கள் பல-கடவுளரை வழிபடுவதையும் பூவை நிலை எனக் காட்டுகிறது.
11. ஆ பெயர்த்துத் தருதல் - ஆனிரை மீட்டல்
12. வேந்தனைப் புகழ்தல்
13. நெடுமொழி - தன் பெருமையை எடுத்துரைத்தல்
14. பிள்ளைநிலை - தார்ப்படை என்றும், கொடிப்படை என்றும் கூறப்படும் காலாட்படையை எதிர்த்து நிற்றல். வாளால் வெட்டப்பட்டுச் சாய்தல்.
15. பிள்ளைநிலை - புண்ணொடு வருதல்
16. பிள்ளையாட்டு - வாட்போரில் வென்று வந்தவனுக்கு அரசன் நாடு தந்து போற்றல்.
17. காட்சி - நடுகல்லுக்குக் கல்லைக் காணுதல்
18. கால்கோள் - கல்லைது தோண்டிக் கொண்டுவருதல்
19. நீர்ப்படை - கல்லை நீலாட்டுதல்
20. நடுகல் - கல்லைத் தெய்வமாக்கி நடுதல்.
21. பெரும்படை - நடுகல்லுக்குக் கோயில் கட்டுதல்

வஞ்சித் திணை

நாட்டை விரிவாக்கும் நோக்கோடு வேந்தன் போர் தொடுக்கும் செயல்களைத் தொல்காப்பியம் வஞ்சித்திணை எனக் குறிப்பிடுகிறது. இது அகத்திணையில் ஒன்றான முல்லைத் திணையின் புறம் எனக் குறிப்பிடப்படுகிறது.[1] '*வஞ்சித் திணை* என்பது, அடங்காத மண்ணாசையினாலோ அல்லது தன்னை மதியாத பகையரசனின் செருக்கை அடக்கவோ ஒரு மன்னன் மற்றொருவன் மேல் போர் தொடுப்பது ஆகும்.[2] போர்தொடுத்துச் செல்பவர் வஞ்சிப் பூவை சூடிச்சென்றதால் இத்திணைக்கு அப்பெயர் வந்தது. வஞ்சி என்பது ஒரு கொடிவகை.

வஞ்சியின் துறைகள்

1. வஞ்சி அரவம் - செல்லும் படையின் பேரரவம்
2. உழபுல வஞ்சி - பகைவர் நாட்டை தீயிட்டழித்தல்
3. கொற்றவை நிலை[*சான்று தேவை*] - விளக்கிச் சொல்லப்படும் படையின் பெருமை
4. கொடை வஞ்சி - வேந்தன் வீரர்களுக்கு பரிசில்கள் கொடுப்பது
5. கொற்ற வஞ்சி - போர்செய்து வெற்றி பெறுதல்

6. மாராய வஞ்சி - வேந்தனால் சிறப்பிக்க (மாராயம்) பெற்றவரின் பெருமையை கூறல்
7. பேராண் வஞ்சி - பகைவரை ஒரு பொருட்டாக நினையாது போர்செய்த பேராண்மை
8. ஒரு தனி நிலை - பெருகிவரும் வெள்ளத்தை தடுத்துநின்ற கல்லனையைப் போல ஒருவன் எதிர்த்து வந்த படையை தனியனாய் தாங்கிய சிறப்பு
9. பெருஞ்சோற்று நிலை - வீரர்களுக்கு சோறு அளித்த பெருஞ்சோற்று நிலை
10. நெடுமொழி வஞ்சி - வெற்றி பெற்றவர்களின் விளக்கம்
11. மழபுல வஞ்சி - தோல்வியடைந்தவரின் அழிவைக் கூறல்
12. கொற்ற வள்ளை - பகைவர் நாடு அழிவதற்கு இரங்கும் வள்ளைப் பாட்டு
13. தழிஞ்சி - பகையோடு போராடி சோர்ந்த வீரர்களைத் தழுவிக்கொள்ளல்

உழிஞைத் திணை

பகைவர் நாட்டின் மீது படையோடு சென்று மதிலை வளைத்துப் போரிடுவது **உழிஞைத் திணை**யாகும். இவ்வாறு போரிடும் வீரர்கள் உழிஞைக் கொடியாலான மாலையைச் சூடிக்கொண்டு போரிடுவர். பகைவன் ஒளிந்த அரணததைக் கைப்பற்ற எண்ணிய மன்னன் அம்மதிலை வளைப்பான்.

இவ்வாறு வளைக்குங்கால் குடை, வாள் ஆகியவற்றில் ஒன்றைப் புற வீடு விடுதலும், மதிலின் புறத்தே சென்று தங்குதலும், தோற்படை பெருக்கம் பேசுதலும், காவற்காட்டைக் கடத்தலும், கிடங்கில் போரிடுதலும், மதில்மேது ஏணி சார்த்திப் போரிடுதலும் நடைபெறும். பின்னர் மதிலின் உள்ளே குதித்து அகத்தோரை வென்று அரணம் கைப்பற்றப்படும்.

மதிலை அழித்துக் கழுதை ஏர் கொண்டு உழுது காவடி விதைத்தலும் (வரகு, எள், கொள்ளு முதலியன விதைத்தல்) , வாளைக்கழுவுதலும், முடிசூடிக் கொள்வதும் நடைபெறும். அகத்தோன் நிறையளிக்க அதனைப் பெற்று மதிலை அழிக்காமல் திரும்புவதும் உண்டு. ஒரு மதிலை அழித்தவுடன் மற்ற மதிலகத்துள்ளோரும் தத்தம் முரண் அவிதலும் உண்டு. இதுவே உழிஞைத் திணைஆகும். உழிஞையின் துறைகள்:- இதற்கு எட்டு வகையான துறைகள் உள்ளன. அவையாவன:- தன் அரசையும், ஆணையையும் ஏற்றுக் கொள்ளாத பகைவரது நாட்டைக் குறித்த வெற்றியும், நினைத்ததை முடித்துக் காட்டும் அரசன் சிறப்பும், எதிரியின் மதிலின்மீது ஏறி நிற்றலும், பகைவரால் எறியப்படும் கருவிகளைத் தடுக்கும் கிடுகு கேடயம் ஆகிய படைக்கருவிகளின் மிகுதியும், மதிலின் உட்புறத்தே உள்ள அரசன் செல்வ மிகுதியும், மதிலகத்திருப்போன் புறத்தே உள்ளவனைத்தன் செல்வத்தைவிடப் போர்த்தொழிலால் வருத்தியதைக் கூறவும், தன் மதில் அழியத் தொடங்கியவிடத்து வெளியிலுள்ளோனுடன் தனித்துப் போர் புரியும் நெஞ்சுறுதியும் மதிலின் வெளியேயுள்ளோன் உள்ளிருப்போனுடன் பகையினைப் பொருட்படுத்தாமை ஆகியனவாம். – (பொருள். 68)

நொச்சியின் துறைகள்:- காத்தற் குடையைப்போல் பகைவரை வருத்தும் வாளையும் நன்னாளில் எடுக்கச் செய்தல், மதில் ஏணிமீது ஏறி நின்று அகத்தோனும் புறத்தோனும் போர் புரிதல், புறத்தோன் அகத்தோனை வென்று புறமதில் உள்அதில் தன்வசமாக்கிய வினைமுதிர்ச்சியும், புறத்தோனால் கைக்கொள்ளப்பட்ட புறமதில், உள்மதிலிடத்தில் அகத்தோன் விரும்பிய மதிற் காவலும், அகத்தோன் காத்து நின்ற இடைமதிலைப் புறத்திருந்தோன் விரும்பிக் கைக்கொண்ட புதுமையும், புறத்தோனும் அகத்தோனும் இருகரைமதிலிலும் நின்று நீரின்கண் பாசிபோல் கிடங்கினில் போரிட்ட பாசியும்,ஊரின் நடுவே நடைபெறும் போரினை விரும்பிய பாசி மறனும், ஊரின் மத்தியில் அமைந்த மதில், புறத்தே அமைந்த மதில், கோயில் மதில் ஆகியவற்றில் ஏறி நின்றும், போர் செய்தற்கு விரைந்து சென்றோன் கூறுபாடும், போரில் ஒருவனை

ஒருவன் கொன்று இறந்தவன் பெயரால் முடிபுனைந்து நீராடும் மங்கலமும், வென்றவன் வாளினை வெற்றி

வுpழாவாக நீராட்டலும், வென்றவன் படைகளுக்குச் சிறப்பு விழாவெடுக்க ஒன்றுகூடுமாறு அழைத்தலும் ஆகிய பன்னிரண்டு (12) துறைகள் அமைகின்றன- (பொருள்.69).

தும்பைத் திணை

தும்பைத் திணை என்னும் புறத்திணை, நெய்தல் என்னும் அகத்திணைக்குப் புறனாகும். இதில், வலிய அரசனை எதிர்த்து அவன் வீரத்தை அழிக்கும் சிறப்பெனத் தும்பையின் இயல்பு பற்றிப் பேசப்படுகின்றது.

'தும்பை தானே நெய்தலது புறனே
மைந்துபொரு ளாக வந்த வேந்தனைச்
சென்றுதலை யழிக்கும் சிறப்பிற்று என்ப.' - (பொருள். 70)

தும்பையின் துறைகள்:- இதற்குப் பன்னிரண்டு (12) துறைகள் உள்ளன. காலாட்படை, யானைப்படை, குதிரைப்படை ஆகிய முப்படைகளின் நிலையும், வேற்போரில்முதன்மை பெற்று நின்ற மன்னனைப் பகைவர் சூழ்ந்து கொண்ட பொழுது, மன்னன் படைவீரன் ஒருவன் பகைவர்மீது வேல்களை வீசியெறிந்த தார்நிலையும், இரு பக்கத்தாரும் தம்முள் பொருதி இறந்துபடலும், சிதறுண்ட படையிலுள்ள ஒருவன் தனித்து வந்து எதிர்த்த பெருமையும், படைக் கருவிகள் தீர்ந்த பொழுது கைப்போர் புரிந்து வெற்றி பெறலும், பகைவரை எதிர் கொண்டு அவர் யானைகளைக் கொன்று போரிடும் பெருமையும், வென்ற அரசனுடைய வீரர்கள் கூடி அவன் புகழ் பாடி ஆடும் ஆட்டமும், இருபெரு வேந்தரும் அவர் படைவீரர்களும் அழிந்த தொகைநிலையும், போரில் தன் தலைவன் வஞ்சத்தால் கொல்லப்பட்டான் என நினைந்து கடும் போர் புரிந்து புகழ் பெற்ற நிலையும், அறம் நோக்காது வாள் கொண்டு பலரைக் கொன்றொழித்த வீரமும் ஆகியனவாம். – (பொருள். 72)

பாடாண் திணை:-

பாடாண் திணை:- என்னும் புறத்திணை, கைக்கிளை என்னும் அகத்திணைக்குப் புறனாகும். இது, (1) கடவுள் வாழ்த்து, (2) வாழ்த்தியல், (3) மங்கலம், (4) செவியறிவுறுத்தல், (5) ஆற்றுப்படை, (6) பரிசிற்றுறை, (7) கைக்கிளை, (8) வசை ஆகிய எட்டு வகைகளைக் கொண்டனவாம்.

'பாடாண் பகுதி கைக்கிளைப் பிறனே
நாடுங் காலை நாலிரண் டுடைத்தே.' - (பொருள். 78)

பாடாணின் துறைகள்:- இதில் பதினொன்று (11) துறைகள் பேசப்படுகின்றன. அவையாவன:- கொடுப்போரைப் புகழ்தலும் கொடாதோரை இகழ்வதும், வெற்றியால் குணத்தால் உயர் நிலையடைந்தோரைப் புகழ்ந்து கூறும் வாழ்த்தும், வருத்தம் தீர வாயில் காத்து நிற்போருக்கு உரைக்கும் வாயில் நிலையும், அரசன் துயில்வதைக் கூறிய கண்படை நிலையும், கபிலநிறப் பசுவின் கொடையினைக் கூறுதலும், விளக்கு எரியும் திறத்திற் கேற்ப வேலின் வெற்றியைக் கூறுதலும், நன்மையின் பொருட்டு தீங்கற்ற சொற்களால் உண்மையைக் கூறுதலும், நன்னெறி அறிவுறுத்தலான செவியறிவும், அரசனைப் பாராட்டும் புறநிலை வாழ்த்தும், ஆண்பாற் கூற்றுக் கைக்கிளையும், பெண்பாற் கூற்றுக் கைக்கிளையும் ஆகியனவாம். – (பொருள். 87)

காஞ்சித் திணை

காஞ்சித் திணை என்னும் புறத்திணை, பெருந்திணை என்னும் அகத்திணைக்குப் புறனாக அமையும். நிலையில்லாத உலகத்தைப் பொருந்திய நெறியையுடையது என்றும், அதில் இளமை நிலையாமை, செல்வம் நிலையாமை, யாக்கை நிலையாமை ஆகிய மூன்றையும் எடுத்துக் காட்டுவர் தொல்காப்பியர்.

'காஞ்சி தானே பெருந்திணைப் புறனே
பாங்கருஞ் சிறப்பிற் பன்னெறி யானும்
நில்லா வுலகம் புல்லிய நெறித்தே.' - (பொருள். 76)

காஞ்சியின் துறைகள்:- இதில் பத்துத் (10) துறைகள் கூறப்பட்டுள்ளன. அவையாவன:-

எமனைப் பற்றிச் சொல்லப்பட்ட பெருங்காஞ்சியும், கற்றோர் மற்றவர்க்குக் கூறிய முதுகாஞ்சியும், நற்குணம் பொருந்திய பகுதியை நோக்கித் தன்; மறப் பண்பினாலே புண்ணை கிழித்துக் கொண்டு இறந்து படும் மறக்காஞ்சியும், போர்க்களத்தில் புண்பட்ட பாதுகாப்பற்ற மறவனைப் பேய்கள் காக்கின்ற பேய்க் காஞ்சியும்,

இன்னான் இறந்தானென்று உலகத்தார் இரங்கும் மன்னைக் காஞ்சியும் இன்னது பிழைத்தால் இக் கேடு வருமென்று கூறிய வஞ்சினைக் காஞ்சியும், இன்பமூட்டும் நகை அணிந்த மனைவி புண்பட்ட கணவனைப் பேய்கள் தீண்டாது காத்த தொடாஅக் காஞ்சியும்,

கணவன் உயிரைப் பறித்த வேலினால் தன் உயிரையும் போக்கிய வஞ்சிக்காஞ்சியும், பெண்கொடுக்க மறுத்ததனால் பகைவனாய் பெண் கொள்ள வந்த அரசனுக்கு முதுகுடிவணிகரும், வேளாளரும் தம் பெண்ணைக் கொடுக்க அஞ்சிய மகட்பாற் காஞ்சியும், தன் கணவன் இறந்தவிடத்து அவன் தலையோடு தன் முலையையும் முகத்தையும் சேர்த்து இறந்த நிலையும், ஆகிய துறைகள் பத்தாகும் என்று சிலர் கூறுவர். வேறு சிலர் இவற்றுடன் இன்னுமொரு பத்துத் துறைகளைச் சேர்த்துக் காட்டுவர். – (பொருள்.77).

அலகு 4 செய்யுளியல்

தொல்காப்பியச் செய்யுளியல் செய்திகள்

செய்யுள் உறுப்புகள்

மாத்திரை எழுத்தியல் அசைவகை எனாஅ
யாத்த சீரே அடியாப் பெனாஅ
மரபே தூக்கே தொடைவகை எனாஅ
திணையே கைகோள் பொருள்வகை எனாஅ
கேட்போர் களனே காலவகை எனாஅ
பயனே மெய்ப்பாடு எச்சவகை எனாஅ
முன்னம் பொருளே துறைவகை எனாஅ
மாட்டே வண்ணமோ டியாப்பியல் வகையின்
ஆறு தலையிட்ட அந்நா லைந்தும்
அம்மை அழகு தொன்மை தோலே
விருந்தே இயைபே புலனே இழைபெனாஅப்
பொருந்தக் கூறிய எட்டொடுந் தொகைஇ
நல்லிசைப் புலவர் செய்யுளு றுப்பென
வல்லிதிற் கூறி வகுத்துரைத் தனரே.

‘இங்குக் கூறப்பட்ட மாத்திரை முதலாக வரும் முப்பத்து நான்குஞ் செய்யுள் உறுப்புக்களாம்’ என்று நல்ல புகழையுடைய புலவர்கள், அறிவு வன்மையால் வகுத்து உரைத்துள்ளார்கள்.

மாத்திரையும் எழுத்தியலும்
அவற்றுள்,
மாத்திரை வகையும் எழுத்தியல் வகையும்
மேற்கிளந் தனவே என்மனார் புலவர்.
மேற்கூறப்பட்டவற்றுள், மாத்திரை வகையும் எழுத்தியல்வகையும் எழுத்ததிகாரத்திற் கூறப்பட்டன என்று புலவர் கூறுவர். அதனால், இவ்விடத்து அவற்றுள் யாதும் வேறுபாடில்லை என்பதாம்.
அசை
குறிலே நெடிலே குறிலிணை குறில்நெடில்
ஒற்றொடு வருதலொடு மெய்ப்பட நாடி
நேரும் நிரையும் என்றிசிற் பெயரே.
குறிலும், நெடிலும், குறிலிணையும், குறில்நெடிலும், தனியே வரினும் ஒற்றொடு வரினும், ஆராயுங்காலத்து நேரசையும் நிரையசையுமாம்.
கோ - ழி - வேந் - தன்; இவை நான்கும் நேரசை.
நெறி - சுறா - நிறம் - குரல்; இவை நான்கும் நிரையசை.
இருவகை உகரமோ டியைந்தவை வரினே
நேர்பும் நிரைபும் ஆகும் என்ப
குறிலினை உகரம் அல்வழி யான.
மேற்கூறப்பட்ட இரண்டையும் குற்றியலுகரமும் அல்லாத முற்றியலுகரமும் சேர்ந்துவரின், நேர்பசையும் நிரைபசையும் எனப் பெயராகும்; அவ்வழிக் குற்றெழுத்தோடு பொருந்தின உகரம் அல்லாத இடத்து என்றவாறு. காது, காற்று, கன்று, காவு, சார்பு, கல்லு முதலியன நேர்பசை. வரகு, அரக்கு, மலாடு, பனாட்டு, கதவு, புணர்வு, உருமு, வினாவு என்பன
நிரைபசை. தொகுத்து நோக்குமிடத்து, நேர்பு, நிரை, நேர்பு,
நிரைபு என்பன தாமே தமக்கு உதாரணமாம்.
இயலசை முதலிரண் டேனவை உரியசை
முதலிற் கூறப்பெற்ற நேரசையும் நிரைபசையும் இயலசை எனப் பெயர்பெறும்; நேர்பசையும் நிரைபசையும் உரியசை எனப் பெயர் பெறும்.
தனிக்குறின் முதலசை மொழிசிசைந் தாகாது. தொடர்மொழிக்கண் மொழி சிதைந்து தனிக்குறில் நேரசை யாகாது என்பதாம்.
ஒற்றெழுத் தியற்றே குற்றியலிகரம்
குற்றுயலிகரம் ஒற்றெழுத்தின் தன்மையை உடையது.
முற்றிய லுகரமும் மொழிசிதைத்துக் கொளாஅ
நிற்றல் இன்றே யீற்றடி மருங்கினும்.
முற்றியலுகரமும், மொழிசிதைந்து நோ;பசை நிரைபசை என்று உரைக்கப்பட மாட்டாது. அ்து ஈற்றடி மருங்கில் தனியசையாகி நிற்றலும் இல்லை.
குற்றிய லுகரமும் முற்றிய லுகரமும்
ஒற்றொடு தோன்றி நிற்கவும் பெறுமே.
குற்றியலுகரம் முற்றியலுகரம் என்னும் இருவகை உகரமும், ஒற்றொடு தோன்றித் தனிமையாகி நிற்கவும் பெறும்.
முடிபு
அசையுஞ் சீரும் இசையொடு சேர்த்தி
வகுத்தனர் உணர்த்தல் வல்லோர் ஆறே
அசையையும் சீரையும் ஓசையோடு சேர்த்துப் பாகுபாடு உணா;த்தல், வல்லார்களுடைய நெறி. முறையாகும். அ்தாவது, பொருளோடு சொல்லை அறுத்தவிடத்துத் தளையும் சீரும் சிதைந்தால், அவ்வழி ஓசையை நோக்கி அதன்வழிச் சேர்த்துக என்பதாம்.
சீர்

ஈரசை கொண்டு மூவசை புணர்ந்தும்
சீர்யைந் திற்றது சீரெனப் படுமே.
இரண்டசைகளைக் கொண்டு புணர்த்தும், மூன்றசைகளைக் கொண்டு புணர்த்தும், ஓசைபொருந்தி முடிந்தது ‘சீர்’ என்று கூறப்பெறும்.

அயற்சீரும் உரிச்சீரும்

இயலசை மயக்கம் இயற்சீ ரேனை
உரியசை மயக்கம் ஆசிரிய உரிச்சீர்.
மேற்கூறப்பட்ட அசைகளில் இயலசை மயங்கி வந்தன இயற்சீரெனப் பெறும்; உரியசை மயங்கி வந்தன ஆசிரிய உரிச்சீரெனப்படும். மயங்குதலாவது; ஒருங்கு வருவது.
தேமா, புளிமா, கருவிளம், கூவிளம் - இவை இயற்சீர்; ஆற்றுநோக்கு, ஆற்றுவரவு வரகுசோறு, வரகு தவிடு - இவை உரிச்சீர்.
முன்நிரை யுறினும் அன்ன வாகும்.
நேர்பசை நிரைபசைப்பின் நிரை யிறுதியும் ஆசிரிய உரிச்சீராகும்
யாற்றுபடை, குளத்துமடை என வரும்.

இயற்சீர்

நேரவண் நிற்பின் இயற்சீர்ப் பால
உரியசையின் பின்னர் நேரசை வரின், அ்.து இயற்சீரின் தன்மையைப் பொருந்தி நிற்கும்.
(உ.ம்) ஆற்றுக்கால் குறத்துக்கால் என வரும்.
இயலசை யீற்றுமுன் உரியசை வாpனே
நிரையசை இயல வாகும் என்ப.
இயலசை ஈற்றின் முன்னா; உரியசைவரின், நிரையசை வந்தாற்போலக் கொள்க. எனவே, இவையும் இயற்சீர் என்பதம். (எ.டு) மாங்காடு, களங்காடு; பாய்குரங்கு, கடிகுரங்கு என வரும்.

.தளை

தன்சீர் வகையினும் தளைநிலை வகையினும்
இன்சீர் வகையின் ஐந்தடிக்கு முரிய
தன்சீ ருள்வழித் தளைவகை வேண்டா.
தத்தம் சீர்நிலை வகையானும் தளைநிலை வகையானும் இனிய ஓசை வேறுபாட்டினையுடைய ஐந்தடிக்கும் உரிய தன்னுடைய சீருள்ளவிடத்தில், தளைவேறுபாடு கொள்ளுதல் வேண்டியதின்று; எனவே, சீர் தானே ஓசையைத் தரும். என்பதாம்.

ஆசிரியத் தளையின் வகை

சீரியன் மருங்கின் ஓசை யொப்பின்
ஆசிரியத் தளையென் றறியல் வேண்டும்.
சீரானது பொருந்துகிற இடத்தில் ஓசை ஒத்துவருமானால், அதனை ஆசிரியத் தளையொன்று அறிந்து கொள்ளுதல் வேண்டும். நிலைமொழியாகிய இயற்சீரினின்றும் வருமொழியாகிய சீரின் முதலசையும் நேராய் ஒன்றின், நேரொன்றாசிரியத் தளையாம்; நிரையாய் ஒன்றின், நிரையொன்றாசிரியத் தளையாம்.

வஞ்சித் தளை பற்றி ஒரு முடிபு

குறளடி முதலா அளவடி காறும்
உறழ்நிலை இலவே வஞ்சிக் கென்ப.
குறளடி முதலாக அளவடியளவும் வஞ்சியுரிச்சீர் வந்து உறழுநிலையில் இவ்வடிகள் இயற்சீரும் ஆசிரியவுரிச்சீரும் ஆகும்.

வெண்பாவின் அடியும் தளையும்

அளவுஞ் சிந்தும் வெள்ளைக் குரிய
தளைவகை யொன்றாத் தன்மை யான.

தளைவகை பொருந்தாத் தன்மைக்கண், அளவடியுஞ் சிந்தடியும் வெண்பாவுக்கு உரியனவாம் என்க எனவே, ஒன்றுந் தன்கைம்கண் நெடிலடியும் சில வரும் என்க.

கலிப்பாவிற்குரிய அடி

அளவடி மிகுதி உளப்படத் தோன்றி இருநெடில் அடியுங் கலியிற் ஐவகை யடியினும் அளவடி மிகுதியாகி, பதின்மூன்றெழுத்து முதலாக நெடிலடியும் கழிநெடிலடியுமாகிய இருபதெழுத்தின்காறும் வரும் அடி கலிப்பாவிற்கு உரியதாம்.

கலிப்பாவிற்குத் தளை

நிரைமுதல் வெண்சீர் வந்துநிரை தட்டல்

வரைநிலை யின்றே அவ்வடிக் கென்ப.

வெண்பாவுரிச்சீர் நிற்ப நிறைமுதல் வெண்சீh; வந்து அதன்கண் நிரையாய்த் தளைத்தல்

மரபு தூக்கும்

மரபே தானும் நாற்சொல் லியலான் யாப்புவழிப் பட்டன்று.

மரபாவதுதான் இயற்சொல், திhpசொல், திசைச் சொல், வடசொல் என்னும் நால்வகைச் சொல்லின் இயற்கையால் யாப்பின் வழிபட்டதாகும். இயற்சொல் மரபாவது சொல்லதிகார இலக்கணத்தோடு பொருந்துதல்; திhpசொல் மரபாவது தமிழ் நாட்டகத்தும் பல்வகை நாட்டினும் தத்தமக்குரித்தாக வழங்கும் மரபு; திசைச்சொல் மரபாவது செந்தமிழ் சூழ்ந்த பன்னிரு நிலத்திலும் வழங்கும் மரபு, வடசொல் மரபாவது திரிந்த வகையாகிய வடசொல் மரபு.

அகவ லோசை

அகவ லென்ப தாசிரி யம்மே.

‘அகவல்’ என்னும் ஓசை ஆசிரியத்துக்கு உரியதாகும்.

செப்ப லோசை

அ.்.தன் றென்ப வெண்பா யாப்பே

வெண்பாவாகச் செய்யப்பட்டது அகவலோசை யன்று. தூக்கு எனினும் ஓசை எனினும் ஒக்கும். அகவலற்ற ஓசையினைச் செப்பலோசை எனவும் உரைப்பார்கள்.

துள்ள லோசை

துள்ள லோசை கலியென மொழிப

துள்ளலோசை கலிப்பாவுக்காம்; அ.்.தாவது கன்று துள்ளிற்று என்னுமாறு போல,ஒழுகுநடைத்தன்றி இடையிடை உயர்ந்து வருதலாம்.

தூங்கல் ஓசை

தூங்க லோசை வஞ்சி யாகும்

‘தூங்கல் என்னும்’ ஓசை வஞ்சிப்பாவில் வரும்; இ.்.து அறுதியற்ற ஓசைத்தாகி வருவதாம்.

மருட்பா வேனை இருசா ரல்லது

தானிது என்னும் தனிநிலை யின்றே.

மருட்பாவுக்கு ஓசை இ.்.து என்று கூறக்கூடியதாக ஒன்றும் இல்லை; அது வெண்பாவும் ஆசிரியப்பாவும் உறுப்பாக இரண்டின் ஓசையையும் பெறும்.

அவ்வியல் பல்லது பாட்டாங்குக் கிளவாh;

மேற்கூறப்பட்ட ஓசை வகைகளைக் கொண்டல்லாமல் பாட்டியற்ற மாட்டாh;கள், புலவா;.

தூக்கியல் வகையே ஆங்கென மொழிப

தூக்கென்று கூறப்பட்ட உறுப்பு நடக்கும் இடவகை சொல்லப்பட்ட நான்கு இடமுமாகும்.

தொடை

தொடையின் வகை

மோனை எதுகை முரணே இயைபென

நானெறி மரபின தொடைவகை என்ப.

தொடையினது பாகுபாடு, மோனை, எதுகை, முரண், இயைபு என்று நான்கு வகைப்படுவதாகும்.

அளபெடை தலைப்பெய ஐந்தும் ஆகும்.
அளபெடைத் தொடையைச் சேர்க்க அது ஐந்து என்று கூறவும் பெறும்.
பொழிப்பும் ஒரூஉம் செந்தொடை மரபும்
அமைந்தவை தெரியின் அவையுமா ருளவே.
பொழிப்பு, ஒரூஉ, செந்தொடை எனப் பொருந்தியவைகளையும் ஆராயுமிடத்து, அவையும் தொடைப் பாகுபாடாகவே அமையும்.
நிரனிறுத் தமைத்தலும் இரட்டை யாப்பும்
மொழிந்தவற் றியலான் முற்றும் என்ப.
வரிசையாக நிறுத்தி அமைத்துக் கொள்ளுதலும், இரட்டைத் தொடையும் முறகூறிய வழியினால் முடியவும் பெறும். நிரனிறைத் தொடையாவது பொருளைச் சேர நிறுத்திப் பயனையுஞ் சேர நிறுத்துதல்; இரட்டைத் தொடையாவது ஓரடி முழுவதும் ஒரு சொல்லே வருதல்.

மோனைத் தொடை

அடிதொறும் தலையெழுத் தொப்பது மோனை.
அடிதோறுந் தலையெழுத்து ஒத்துவருவது மோனைத் தொடையாகும்.

எதுகைத் தொடை

அஃதொழித் தொன்றின் எதுகை யாகும்.
அடிதோறும் முதலெழுத்து ஒன்றாமல், இரண்டாம் எழுத்து ஒன்றிவருமானால் அஃது எதுகையாகும் முதலெழுத்தும் ஒன்றி இரண்டாமெழுத்தும் ஒன்றில், மோனையாற் பெயரிட்டு வழங்கப்படும்.

வருக்க எழுத்து இயைபு

ஆயிரு தொடைக்கும் கிளையnழுத் துரிய.
மோனைத் தொடைக்கும், எதுகைத் தொடைக்கும், எடுத்த எழுத்தே வருதலின்றி வருக்க எழுத்தும் வருதற்கு உரியன.
‘பகலே பல்பூங் கானல் கிள்ளை யோப்பியும்
பாசிலைக் குளவியொடு கூதளம் விரைஇய
பின்னுப்பிணி அவிழ்ந்த நன்னெடுங் கூந்தல்
பீர்ங்கப் பெய்து தேம்படக் கருதி”
என்பது வருக்க மோனை.
‘ஆறறி அந்தணர்க் கருமறை பலபகர்ந்து
தேறுநீர் சடைக்கரந்து திரிபுரம் தீமடுத்துக்
கூறாமற் குறித்ததன்மேல் செல்லுங் கடுங்கூளி
மாறாப்போர் மணிமிடற் றெண்கையாய் கேளினி”
என்பது வருக்க வெதுகை.

முரண் தொடை

மொழியினம் பொருளினும் முரணுதல் முரணே.
சொல்லாலாதல் பொருளாலாதல் மாறுபடத் தொடுத்தல் அடிமுரண்தொடை எனப் பெறும்.
‘இரும்பின், அன்ன கருங்கோட்டுப் புன்னை
பொன்னின் அன்ன நுண்தா துறைக்கும்”
என்பது பொருள் முரண்.
‘சிறுகுடிப் பரதவா; மடமகள்
பெருமதா; மழைக்கண்ணும் உடையவால் அணங்கே” என்பது சொல் முரண்.

இயைபுத் தொடை

இறுவாய் ஒப்பினஃ தியைபென மொழிப.
அடிதோறும் ஈற்றெழுத்து ஒன்றிவாpன் அஃது இயைபுத் தொடையாம் என்று கூறுவா;.
அளபெடைத் தொடை

அளபெழின் அவையே அளபெடைத்தொடையே.
அடிதோறும் அளபெழுமாறு தொடுப்பின், அ∴து அளபெடை தொடையாம்.
'ஓ ஒ இனிதே எமக்கிந்நோய் செய்தகண்
தாஅம் இதற் பட்டது" என வரும்.
பொழிப்புத் தொடை
ஒருசீ hpடையிட் டெதுகை யாயின்
பொழிப்பென மொழிதல் புலவா; ஆறே.
ஒரு சீh; இடையீட்டு எதுகை முதலியன வருமாறு தொடுப்பின் அதனைப் பொழிப்பென்று கூறுதல் புலவருடைய நெறியாகும்.
'அhpக்குரற் கிண்கிண அரற்றுஞ் சீரடி' - இது
பொழிப்பு மோனை.
'பன்னருங் கோங்கின் நன்னலங் கவற்றி;- இது
பொழிப்பு எதுகை.
'சுருங்கிய நுசுப்பில் பெருகுவடந் தாங்கி' - இது
பொழிப்பு முரண்.
'கடலே கானலங் கழியே கைதையந் துறையே' - இது
பொழிப்பு இயைபு.
'பு+ உங் குவளைப் போஓ தருந்தி' இது
பொழிப்பு அளபெடை.
ஒரூஉத் தொடை
இருசீh; இடையிடின் ஒரூஉ என மொழிப
இரண்டு சீh; இடையிட்டு மோனை முதலாயின வரத்தொடுப்பதனை ஒரூஉத்தொடை என்று
கூறுவா;.
'அம்பொற் கொடுஞ்சி நெடுந்தோ; அகற்றி' - இ∴து
ஒரூஉ மோனை.
'மின்னிவ ரொளிவடந் தாங்கி மன்னிய' - இ∴து
ஒரூஉ எதுகை.
'குவிந்து சுணங்குரும்பி கொங்கை விருந்து' - இ∴து
ஒரூஉ முரண்.
'நிழலே இனியத னயலது கடலே' - இ∴து
ஒரூஉ இயைபு.
'காஅய்ச் செந்நெற் கறித்துப் போஓய்' - இ∴து
ஒரூஉ அளபெடை.
செந்தொடை
சொல்லிய தொடையொடு வேறுபட் டியலிற்
சொல்லியற் புலவா; அது செந்தொடை என்ப.
மேற்கூறப்பட்ட தொடையும் தொடைவிகற்பமும் போல் அல்லாமல், வேறுபடத் தொடுப்பது
செந்தொடையாம் என்று சொல்லிலக்கணங்களை அறிந்த புலவர்கள் கூறுபர்.
'பூத்த வேங்கை வியன்சினை யேறி
மயிலினம் அகவும் நாடன்
நன்னுதற் கொடிச்சி மனத்தகத் தோனே'
என வரும்.
தொடைகளின் விரி
மெய்பெறு மரபின் தொடைவகை தாமே
ஐயீ ராயிரத் தாறைஞ் ஞ}ற்றொடு

தொண்டுதலை யிட்ட பத்துக்குறை எழுநூற்
றொன்பஃ தென்ப உணர்ந்திசி னோரே.
‘வடிவுபெற்ற மரபினையுடைய தொடையின் வகைகள் எல்லாம் பதின்மூவாயிரத்து அறுநூற்றுத் தொண்ணூற்றொன்பது” என்று, செய்யுள் இலக்கணங்களை அறிந்தவர்கள் உரைப்பார்கள்.
மோனைத் தொடை 1010
எதுகைத் தொடை 2473
முரண் தொடை 2
இயைபுத் தொடை 182
அளபெடைத் தொடை 159
பொழிப்புத் தொடை 654
ஒரூஉத் தொடை 654
செந்தொடை 8556
ஆகத் தொகை விகற்பம் 1,3699 ஆகும்.

புறநடை

தெரிந்தனர் விரிப்பின் வரம்பில வாகும்.
மேற்கூறப்பட்ட தொடையினை ஆராய்ந்து விhpத்துரைக்கத் தொடங்கினால், மேலும் கணக்கில்லாமல் அவை விரியும்.
(எ.டு) ‘அணிமலர் அசோகின் தளிர் நலங் கவற்றி” இஃது இணைமோனை, பொன்னின் அன்ன பொறிசுணங்கேந்தி’ இஃது இணை எதுகை. ‘சீரடிப் போகல் அல்கல் ஒல்குபு’ இஃது இணை
முரண். தாஅட்டாஅமரை மலர் உழக்கி அஃது இணை அளபெடை. ‘அகன்ற அல்குல் அந்நுண் மருங்கல்’ இது கூழை மோனை. ‘நன்னிற மென்முறை மின்னிடை வருந்த’ இது கூழை எதுகை.
‘சிறிய பெரிய நிகர் மலர்க் கோதைகள் இது கூழை முரண். ‘மாதர் நகிலே வல்பல இயலே’ இது கூழை இயைபு.
மாஅத் தா அண் மோஓட் டெருமை’ இது கூழை அளபெடை. ‘அயில்வேல்
அனுக்கிஅ ம்பலைத் தமர்ந்த’ இது முற்று மோனை.
இப்படி பலவும் வரும்.
தொடைநிலை வகையே ஆங்கென மொழிப.
தொடை நிலைவகை மேற்கூறப்பட்ட பாகுபாட்டின என்று கூறுவர். எனவே, வகுத்துணர்த்துவார்க் கெல்லாம் இடனுடைத்து என்பதாம். அஃதாவது, எழுத்தானும் சொல்லானும்பொருளானும் வேறுபடுதலுமாம்.

நோக்கு

மாத்திரை முதலா அடிநிலை காறும்
நோக்குதற் காரணம் நோக்கெனப் படுமே.
மாத்திரை முதலாக அடிநிலையனவும் நோக்குதலாகிய கருவி நோக்கென்று சொல்லப்படும். அஃதாவது, யாதானும் ஒன்றைத் தொடுக்குங் காலத்துக் கருதிய பொருளை முடிக்குங்காறும்பிறிது நோக்காது அதுதன்னையே நோக்கிநிற்கும் நிலையே நோக்காம். ‘அடி நிலைக்காறும்’என்றதனால், ஓரடிக்கண்ணும் பலவடிக்கண்ணும் நோக்குதலும் கொள்க. அஃது ஒரு நோக்காகஓடுதலும், பல நோக்காக ஓடுதலும், இடையிட்டு நோக்குதலும் என மூன்று வகைப்படும்.

பா வகை

ஆசிரியம் வஞ்சி வெண்பாக் கலியென
நாலியற் றென்ப பாவகை விரியே.

பாவினது வகையை விhpக்குங்காலத்தில், ஆசிhpயம் எனவும், வஞ்சியெனவும், வெண்பா எனவும், கலியெனவும் அது நான்கு வகைப்படும் என்று கூறுவா;. சிலா;, வெண்பா ஆசிhpயங் கலி வஞ்சி எனவும் சொல்வரை அவரும் ஒரு பயன் நோக்கி ஓதினார் என்க.

அந்நிலை மருங்கின் அறமுத லாகிய
மும்முதற் பொருட்கும் உரிய என்ப.

அப்பாக்கள் நான்கும் பொதுவாக நின்றவிடத்து, அறம் பொருள் இன்பம் என்னும் மூன்று முதற்பொருட்கும் உரியன என்று கூறுவர் 'முதற்பொருள்' என்றது, பாகு பாடல்லாத பொதுமை குறித்த பொருள். சில பொருள்களை எடுத்து விலக்குனிறாராதலின், இவ்வாறு கூறப்பட்டது.

பாவிரி மருங்கினைப் பண்புறத் தொகுப்பின்
ஆசிரி யப்பா வெண்பா என்றாங்
காயிறு பாவினுள் அடங்கும் என்ப.

ஈற்றயலடி முச்சீரான் வருவதனை நேரிசை யாசிரியம் என்பர்இடையிடையே முச்சீர்வரின் இணைக்குறளாசியரியம் என்பர் எல்லா வடியும் ஒத்து வருவதனை நிலைமண்டின வாசிரியம் என்பர்.

எல்லாவடியும் ஒத்துவரும் பாட்டினையே, அதனுள் யாதானும் ஓரடியை முதலுமுடிவுமாக உச்சரித்தாலும், ஓசையும் பொருளும் வழுவாது வரின், அடிமறிமண்டில ஆசிரியம் என்பர். முச்சீரடி முதலாக அறுசீருடீயீறாக மயங்கியதனை அடிமயங்காசிரியம் எனவும், வெண்பாவடி மயங்கிய ஆசிரியத்தினை வெள்ளடி மயங்காசிரியம் எனவும், வஞ்சியடி மயங்கிய ஆசிரியத்தினை வஞ்சியடி மயங்காசிரியம் எனவும் வழங்குவர்.

வெண்பாவின் வகைகள்

நெடுவெண் பாட்டே குறுவெண் பாட்டே
கைக்கிளை பரிபாட்ட டங்கதச் செய்யுளோ
டொத்தவை யெல்லாம் வெண்பா யாப்பின.

நெடுவெண்பாட்டு குறுவெண்பாட்டு, கைக்கிளை, பரிபாடல், அங்கதச் செய்யுள் இவைகளைப் போன்றவை எல்லாம் வெண்பா யாப்பினை உடையன. வெண்பா யாப்பாவத வெண்சீரானும் இயற்சீரானும் வெண்டளையானும் செப்பலோசையானும் அளவடியானும் முச்சீர்ற்றடியானும் வருவது. நெடுவெண் பாட்டாவது அளவடியின் நெடிய பாட்டு குறுவெண் பாட்டாவது அளவடியிற் குறிய பாட்டு. கைக்கிளை என்பதூஉம் அங்கத மென்பதூஉம் பொருளானாகிய பெயர். பரிபாட்டாவது பரிந்த பாட்டாம்; அஃதாவது ஒரு வெண்பாவாக வருதலின்றிப் பலவுறுப்புகளோடு தொடர்ந்து ஒரு பாட்டாகி முற்றுப் பெறுவது.

கைக்கிளை தானே வெண்பா வாகி
ஆசிர்ய இயலான் முடியும் என்ப.

கைக்கிளைப் பாடல்வெண்பாவினால் முழுதும் வராமல், முதலிரண்டடியும் வெண்பாவாகிக் கடையிரண்டடியும் ஆசிhpயமாகி, இருபாக்களினாலும் முடிவுபெறும். (இது மருட்பா எனப் பெறும்)

(எ.டு) 'உரவொலி முந்நீர் உலாய்நிமிர்ந் தன்ன
கரவரு காமங் கனல - இரவெதிர்
முள்ளெயி றிலங்கு முகிழ் நகை
வெள்வளை நல்காள் வீடும்என் உயிரே"
என வரும்.

பரிபாடல்

பரிபா டல்லே தொகைநிலை வகையின்
இதுபா என்னும் இயல்நெறி இன்றிப்
பொதுவாய் நிற்றற்கும் உரித்தென மொழிப.

பரிபாடலாவது தொகைநிலை வகையால் பா இ்்து என்று சொல்லப்பெறும் இலக்கணம் இல்லாமல் எல்லாப் பாவிற்கும் பொதுவாக நிற்றற்கும் உhpயதென்று கூறுவர்.

பரிபாடலின் உறுப்புக்கள்

கொச்சகம் அராகஞ் சுரிதகம் எருத்தொடு
செப்பிய நான்கும் தனக்குறுப் பாகக்
காமங் கண்ணிய நிலைமைத் தாகும்.

பரிபாடல், பாட்டுப் பொதுவாய் நிற்றலே யல்லாமல் கொச்சகமும் அராகமும் சுரிதகமும் எருத்தும் என்று சொல்லப்பட்ட நான்கும் தனக்கு உறுப்பாகக் காமப்பொருளைக் கூறும் தன்மையை உடையதாம். அது, அறத்தினும் பொருளினும் வராது. கொச்சக மென்பது ஐஞ்சீரடுக்கி வருவனவும் ஆசிhpயவடி வெண்பாவடி வஞ்சியடி கலியடி சொற்சீரடி முடுகியலடி என்னும் அறுவகை அடியானும் அமைந்த பாக்ககளை உடைத்தாகி, வெண்பாவியலாற் புறப்படத் தோன்றுவதாம். அராக மென்பது ஈரடியானும் பல வடியானுங் குற்றெழுத்து நெருங்கிவரத் தொடுப்பது; பெருமைக்கு எல்லை ஆறடி. சுரிதகம் என்பது ஆசிரியவியலானாதல் வெண்பாவியலானதல் பாட்டிற் கருதிய பொருளை முடித்த நிற்பது. எருத்தென்பது இரண்டடி யிழிபாகப் பத்தடிப் பெருமையாக வருவதோர் உறுப்பு.

சொற்சீ ரடியும் முடுகியல்அடியும் அப்பா நிலைமைக் குரியவாகும்.

சொற்சீரடியும் முடுகியலடியும் பாpபாடற்கு உரியவாகும் முடுகியலடியாவது ஐந்தடியானும் ஆறடியானும் ஏழடியானும் குற்றெழுத்துப் பயிலத் தொடுப்பது.

கட்டுரை வகையான் எண்ணொடு புணர்ந்து
முற்றடி யின்றிக் குறைவுசீர்த் தாகியும்
மொழியசை யாகியும் வழியசை புணா;ந்தும்
சொற்சீர்த் திறுதல் சொற்சீர்க் கியல்பே.

கட்டுரை வகையினால் எண்ணொடு சேர்ந்து, நாற்சீரடியின்றி முச்சீரடியானும் இருசீரடியானும் ஒழிந்த அசைவினையுடைத்தாகியும், ஒரு சீரின்கண்ணே பிறிதொரு சீர் வரத்தொடாது ஓரசைவரத் தொடுப்பதும், சொற்றானே சீராந் தன்மையைப் பெற்று நிற்பதும் ஆகிய இவ்வியல்போடு நடக்குமது சொற்சீரடியாம். கட்டுரையாவது பாட்டின்றித் தொடுக்கப்படுவது; எண்ணென்பது ஈரடியாற் பலவாகியும், ஓரடியாற் பலவாகியும் வருதல்.

அங்கதந் தானே அரில்தபத் தெரியில்
செம்பொருள் கரந்த தென விரு வகைத்தே

அங்கதமாவது, குற்றமற ஆராயின், செம்பொருளெனவும், கரந்ததெனவும் இருவகைப்படும்.

செம்பொருள் அங்கதம்

செம்பொரு ளாயின வசையெனப் படுமே.

செம்பொருள் அங்கதம் வசையென்று பெயா;பெறும்.

பழிகரப்பு அங்கதம்

மொழிகரந்து மொழியினது பழிகரப் பாகம்.

தான் மொழியும் மொழியை மறைத்து மொழியின், அது பழிகரப்பெனப் பெயர்பெறும்.

செய்யுளின் வகை

செய்யுள் தாமே யிரண்டென மொழிப.

சொல்லப்பட்ட செய்யுளுட்கள் இரண்டு வகையின என்று கூறுவர் புலவர்.

புகழொடும் பொருளொடும் புணர்ந்தன் றாயின்
செவியுறைச் செய்யுள் என்மனார் புலவர்.

புகழொடும் பொருளொடும் புணரவரின், செவியுறைச் செய்யுள் என்று கூறுவர் புலவர்.

அங்கதச் செய்யுள்

வசையொடும் நசையொடும் புணர்ந்தன் றாயின்

அங்கதச் செய்யுள் என்மனார் புலவர்.
வசையொடும் நசையொடும் சேர்ந்த செய்யுள், அங்கதச் செய்யுள் எனப் பெயர்பெறும்.

கலிப்பாவின் வகை

ஒத்தா ழிசைக்கலி கலிவெண் பாட்டே
கொச்சகம் உறழொடு கலிநால் வகைத்தே.

கலிப்பா, ஒத்தாழிசைக் கலிப்பாவும் கல்வெண்பாட்டும், கொச்சகமும், உறழ்கலியும் என நான்கு வகைப்படும்.

ஒத்தாழிசைக் கலி

அவற்றுள்,
ஒத்தா ழிசைக் கலி இருவகைத் தாகும்.

அவற்றுள், ஒத்தாழிசைக் காலி இரண்டு வகைப்படும்.

இடைநிலைப் பாட்டே தரவுபோக் கடையென
நடைந யின்றொழுகும் ஒன்றென மொழிப.

ஒத்தாழிசைக் கலி, தாழிசையும் தரவும் சுரிதகமும் அடைநிலைக் கிளவியுமென நான்கு உறுப்பினை யுடையர்.

(இடைநிலைப்பாட்டு - ஒத்தாழிசைக் கலிப்பா)

தரவே தானும் நாலடி இழிபாய்
ஆறிரண் டுயர்வும் பிறவும் பெறுமே.

தரவு நாலடி யிழிபாகப் பன்னிரண்டடி உயர்பாக இடை வரும் அடி எல்லாவற்றானும் வரப்பெறும்.

இடைநிலைப் பாட்டே
தாவகப் பட்ட மரபின தென்ப.

தாழிசைகள் தரவில் சுருங்கிவரும் என்பா;. 'தரவகப்பட்ட மரபின' என்றதனால், நான்கடியின் மிகாதென்பதூம், மூன்றடியானும் இரண்டடியானும் வரப்பெறூஉம் என்பதூஉம் கொள்க.

அடைநிலைக் கிளவி தாழிசைப் பின்னா;
நடைநவின் றொழுகும் ஆங்கென மொழிப

அடைநிலைக் கிளவியாகிய தனிச்சொல், தாழிசைப் பின்னா; நடந்தலைப் பொருந்தி யொழுகும் என்று கூறுவர் புலவர். முன்னர் வருதலும் சிறுபான்மை உள.

போக்கியல் வகையே வைப்பெனப் படுமே
தரவிய லொத்தல் அதனகப் படுமே
புரைதீர் இறுதி நிலையுழைரத் தன்றே.

'சுரிதகம்' என்பது வைப்பெனவும் படும். அது தரவோடொத்த அளவினை யுடையதாகியும் அதனிற் குறைந்த அளவினை உடையதாகியும், குற்றந்தீh;ந்த பாட்டினது இறுதிநிலையை உரைத்தது என்றவாறு. தரவியலொத்தாவது சிறுமை நான்கடியாகியும், பெரும பன்னிரண்டடியாகியும் வருதல். அதனகப்படுதலாவது சிறுமை மூன்றடியானும், இரண்டடியானும் வருதல் மேல். துள்ளலோசைத்தாகியும், நிரை முதலாகிய வெண்பாவுரிச்சீர் மிக்கும் சுரிதகம் ஆசிரியத்தானாதல் வெண்பாவானாதல் வருமெனக் கூறியவும் அறிந்து கொள்க.

ஏனை யொன்றே
தேவர்ப் பராய முன்னிலைக் கண்ணே.

சொல்லாது ஒழிந்த ஒத்தாழிசைக் கலிப்பா, முன்னிலையிடத்துத் தேவரைப் பராவும் பொருண்மையினை உடையது.

அதுவே,

வண்ணகம் ஒருபோ கெனவிரு வகைத்தே.

தேவரிடத்து முன்னிலைப் பரவலாகிய அது வண்ணகமெனவும், ஒருபோகு எனவும் இருவகைப்படும்.

வண்ணக ஒத்தாழிசை

வண்ணகந் தானே

தரவே தாழிசை எண்ணே வாரமென்று

அந்நால வகையில் தோன்றும் என்ப.

வண்ணக வொத்தாழிசையாவது, தரவும் தாழிசையும் எண்ணும் சுரிதகமும் என்று சொல்லப்பட்ட நான்கு உறுப்பினையும் உடையது ஆகும்.

உறுப்புகளுள், தரவு

தரவே தானும்

நான்கும் ஆறும் எட்டும் என்ற

நேரடி பற்றிய நிலைமைத் தாகும்.

வண்ணக வொத்தாழிசைக் கலிப்பாவிற்குத் தரவு நான்கும் ஆறும் எட்டும் ஆகிய அளவடியினாலே வரும்.

தாழிசை

ஒத்துமூன றாகும் ஒத்தா ழிசையே

தரவிற் சுருங்கித் தோன்றும் என்ப.

தாழிசையும், தம்முள் அளவும் ஒத்து மூன்றாகி வரும் அவை தரவிற் சுருங்கித் தோன்றும் என்பதாம்.

சுரிதகம்

அடக்கியல் வாரந் தரவோ டொக்கும்

அடக்கியலாகிய சுhpதகம் தரவு என்பவற்றோடு ஒத்த இலக்கணத்தை உடையது ஆகும்.

எண்

முதற்றொடை பெருகிச் சுருங்கும னெண்ணே.

முதலில் தொடுத்த உறுப்புப் பெருகிப் பின்தொடுக்கும் உறுப்புச் சுருங்கி வரும்.

ஒரு முடிபு

எண்ணிடை ஒழிதல் ஏதம் இன்றே

சின்னம் அல்லாக் காலை யான.

தனிச்சொல் இல்லாதவிடத்து மேற்சொல்லப்பட்ட எண் ஒவ்வொன்றும் இடையொழிந்து வருதலும் குற்றமாகாது. இவ்வாறு வருவதனை, ஓர் ஆசிரியர் அம்போதரங்க ஒத்தாழிசைக் கலிப்பாவெனக் கூறுவர்.

ஒருபோகின் இருவகை

ஒருபோ கியற்கையும் இருவகைத் தாகும்.
‘ஒருபோகு’ என்னும் கலியும் இரண்டு வகைப்படும்.
கொச்சக பொருபோ கம்போ தரங்க மென்
றொப்ப நாடி உணர்தல் வேண்டும்.
‘ஒருபோகு’ என்னும் கலியினைக் கொச்சகவொரு போகு எனவும், அம்போதரங்கம் எனவும்
பொருந்த நாடி அறிதல் வேண்டும்.
கொச்சக ஒருபோகு
தரவின் றகித் தாழிசை பெற்றும்
தாழிசை யின்றித் தரவுடைத் தாகியும்
எண்ணிடை யிட்டுச் சின்னங் குன்றியும்
மடக்கிய லின்றி அடிநிமிh;ந் தொழுகியும்
யாப்பினும் பொருளினும் வேற்றுமை யுடையது
கொச்சக வொருபோ காகும் என்ப.
தரவு முதலான உறுப்புகளுள், தரவின்றித் தாழிசை முதலிய உறுப்புக்கள் பெற்றும், தாழிசையின்றித் தரவு முதலிரன உடைத்தாகியும், எண்ணாகிய உறுப்புக்களை இடையிட்டுத் தனிச்சொல் வாராதொழியினும்; சுரிதகமின்றி தரவு தானே நிமிர்ந்தொழுகி முடியினும்; ஒத்தாழிசையின் யாக்கப்பட்ட யாப்பினும். அதற்குறித்தாக ஓதப்பட்ட கடவுள் வாழ்த்துப் பொருண்மையின்றிக் காமப்பொருளாக வரினும்; இவ்வகையாற் கூறப்பெற்றன, ‘கொச்சக ஒருபோகு’ என்று பெயர் பெறும்.

அடி வரையறை

ஒருபான் சிறுமை யிரட்டியத னுயர்பே.
மேற்கூறப்பட்ட கொச்சக ஒருபோகு பத்தடிச் சிறுமை யாகவும் இருபதடிப் பெருமையாகவும் வரும்.

அம்போதரங்க ஒருபோகின் அடிவரையறை

அம்போ தரங்கம் அறுபதிற் றடிக்தே
செம்பால் வாரஞ் சிறுமைக் கெல்லை.
அம்போதரங்க ஒருபோகுக்கு உயர்ந்த எல்லை அறுபதடியாம்; அதிற் பாதியாகிய முப்பதடி உரிமை சிறுமைக்கு எல்லையாம்.

அம்போதரங்கத்துக்கு உறுப்புகள்

எருத்தே கொச்சகம் அராகஞ் சிற்றென
அடக்கியல் வாரமொ டந்நிலைக் குரித்தே.
எழுத்தும், கொச்சகமும், அராகமும், சிற்றெண்ணும், அடக்கியல் வாரமும் என ஐந்து உறுப்புடையது. அம்போதரங்க ஒருபோகு ஆம்; எருத்து என்றது. இவ்விடத்துத் தரவினை.

கலிவெண்பா

ஒருபொருள் நுதலிய வெள்ளடி இயலான்
திரிபின்றி முடிவது கலிவெண் பாட்டே

ஈற்றடியளவும் ஒரு பொருளைக் குறித்து, வெண்பா இலக்கணத்தைக் கொண்டு, மாறுபாடில்லாமல் முடிவது கலிவெண்பாவாகும். கலிவெண்பாட்டெனினும், வெண் கலிப் பாட்டெனினும் ஒக்கும். 'வெள்ளடியியலான்' என்றமையால், வெண்டளையான் வந்து ஈற்றடி முச்சீரான் வருவனவும், பிறதளையான் வந்து ஈற்றடி முச்சீரான் வருவனவும் கொள்க.

கொச்சகக் கலி

தரவும் போக்கும் இடைஇடை மிடைந்தும்
ஐஞ்சீh; அடுக்கியும் ஆறுமெய் பெற்றும்
வெண்பா இயலான் வெளிப்படத் தோன்றும்
பாநிலை வகையே கொச்சகக் கலியென
நூல்நவில் புலவர் நுவன்றறைந் தனரே.

தரவாகிய உறுப்பும் சுhpதமாகிய உறுப்பும் முதலும் முடிவும் வருதலில்லாமல் இடையிடை வந்து தோன்றியும் ஐஞ்சீரடி பல வந்தும் தரவு தாழிசை தனிச்சொல் சுhpதகம் சொற்சீரடி முடுகியலடி என்னும் ஆறு உறுப்புக்களையும் பெற்றும் மேற்கூறப்பட்ட உறுப்புக்களை உடைத்தாகியும், இல்லாதாகியும், வெண்பாவின் இலக்கணத்தைக் கொண்டு வெளிப்படையாகத் தோன்றும் பாநிலை வகை, 'கொச்சகக் கலிப்பா' ஆகும் என்று நூலின் இலக்கணங்களை அறிந்த புலவர் கூறுவர்.

உறழ் கலி

கூற்றும் மாற்றமும் இடையிடை மிடைந்தும்
போக்கின் றாகல் உறழ்கலிக் கியல்பே.

உறழ் கலிப்பாவிற்கு இலக்கணம், கூற்றும் மாற்றமும் கலந்து வந்து, சுரிதகம் இல்லாமல் முடிவதாம்.

அளவியல்

ஆசிரியப் பாட்டின் அளவிற் கெல்லை
ஆயிரம் ஆகும் இழிபுமூன் றடியே.

ஆசிரியப் பாடலின் உயா;ந்த அளவுக்கு எல்லை ஆயிரம் அடிகளாகும் குறைந்தது மூன்றடிகளாம். இடைப்பட்டன எல்லா அடிகளாலும், ஆசிhpயப்பா வரப்பெறும், 'ஆசிரிய நடைத்தே வஞ்சி' என்ற விதியால், வஞ்சிப்பாவிற்கும் இந்த அடிவரையறை கொள்ளப்படும்.

வெண்பாவின் அடியளவு

நெடுவெண் பாட்டே முந்நான் கடித்தே
குறுவெண் பாட்டிற் களவேழ் சீரே.

நெடுவெண்பாட்டிற்கு எல்லை பன்னிரண்டடி குறுவெண்பாட்டிற்கு அடி அளவடியுஞ் சிந்தடியுமாகிய இரண்டடியுமாம். எனவே, இடையேயுள்ள அடிகளெல்லாம் உரியன.

அங்கதப் பாட்டின் அடியளவு

அங்கதப் பாட்டன வவற்றோ டொக்கும்.

அங்கதப் பாட்டாகிய வெண்பாவிற்கு எல்லை சிறுமை இரண்டடி பெருமை பன்னிரண்டடி.

அடியளவு வரையறை இல்லாதன

கலிவெண் பாட்டே கைக்கிளைச் செய்யுள்
செவியறி வாயுறை புறநிலை யென்றிவை
தொகைநிலை மரபின் அடியில வென்ப.

கலிவெண்பா கைக்கிளைப் பொருளைப்பற்றிய பா, செவியுறை வாழ்த்து, வாயுறை வாழ்த்து, புறநிலை வாழ்த்து என்னும் பொருண்மைக்கண் வரும் வெண்பாக்கள் எல்லாம் அடியளவு வறையறுக்கப்படா; பொருள் முடிவு பெறும்வரை வேண்டிய அளவானே அடிகள் வரப்பெறும்.

புறநிலை வாழ்த்து முதலாயவற்றிற்கு முடிபு

புறநிலை வாயுறை செவியறி வுறூஉவெனத்
திறநிலை மூன்றுந் திண்ணிதில் தொpயின்
வெண்பா இயலினும் ஆசிhpய இயலினும்
பண்புற முடியும் பாவின மென்ப.

புறநிலை வாழ்த்தும், வாயுறை வாழ்த்தும், செவியறிவுறூஉம், மருட்பாவினால் வரப்பெறும்

என்பா;; எனவே, மருட்பா நான்கு பொருளினல்லது வரப்பெறாதாயிற்று.

பாpபாடலின் அடியளவு

பாpபா டல்லே
நாலீ ரைம்ப துயா;படி யாக
ஐயைந் தாகும் இழிபடிக் கெல்லை.

பாpபாடற் செய்யுள் நானூறடி உயா;வாகவும், இருபத்தைந்தடி இழிபாகவும் வரும். எனவே,

இiடையல்லா அடிகளானும் வரப்பெறும் என்பதாம்.

அளவியல் வகையே அனைவகைப் படுமே.

இவ்வதிகாரத்துள் ஈண்டு அதிகாpக்கப்பட்ட அளவியல், ஈண்டுச் சொன்ன வகைபெறும்.

எழுநிலத் தெழுந்த செய்யுட் டொpயின்
அடிவரை யில்லன ஆறென மொழிப.

எழுநிலமாவன பாட்டு, உரை, நூல், வாய்மொழி, பிசி, அங்கதம், முதுசொல் என்பன.

அவற்றுள், பாட்டொழிந்த ஆறும் அடிவரை யிலவாம்.

அவைதாம்,

நூலி னான உரையினான
நொடியொடு புணர்ந்த பிசிய னான
ஏது நுதலிய முதுமொழி யான
மறைமொழி கிளர்ந்த மந்திரத் தான
கூற்றி;டை வைத்த குறிப்பி னான.

அடிவரையில்லாதவை ஆறு என்று கூறப்பட்ட அவைதாம், நூலின் கண்ணவும், உரையின் கண்ணவும்; நொடித்தன் மாத்திரையாகிய பிசியின் கண்ணவும்; ஒரு மொழிக் கேதுவாகி வரும் முதுமொழிக் கண்ணவும்; மறைத்துச் சொல்லுஞ் சொல்லாற் கிளந்த மந்திரத்தின் கண்ணவும்; சொல்லுகின்ற பொருளை இடைகரந்து சொல்லும் குறிப்பின் கண்ணவும் என ஆறு வகைப்படும்.

நூல்

அவற்றுள்,
நூலெனப் படுவது நுவலுங் காலை
முதலும் முnவும் மாறுகோ ளின்றித்
தொகையினும் வகையினும் பொருண்மை காட்டி
உண்ணின் றகன்ற உரையொடு புணர்ந்து
நுண்ணிதின் விளக்கல் அதுவதன் பண்பே.

அவற்றுள், நூலென்று கூறப்படுவது எடுத்துக்கொண்ட பொருளோடு முடிக்கும் பொருண்மை மாறுபடாமல், கருதிய பொருளைத் தொகையானும் வகையானும் காட்டி, அதன் அகத்து நின்றும் விரிந்த உரையோடு பொருத்தமுடைத்தாகி நுட்பமாக விளக்குவதாம்.

அதுவே தானும் ஒருகால் வகைத்தே

மேற்கூறப்பட்ட ‘நூல்’ தானும், நான்கு வகையினை உடைத்தாம்.

பெயரும் இயல்பும்

ஒருபொருள் நுதலிய சூத்திரத் தானும்
இனமொழி கிளந்த ஒத்தி னானும்
பொதுமொழி கிளந்த படலத் தானும்
மூன்றுறுப் படக்கிய பிண்டத் தானுமென்று
ஆங்கனை மரபின் இயலும் என்ப.

ஆசிரியன், யாதானும் ஒரு பொருளைக் குறித்துக் கூறுஞ் சூத்திரத்தினாலும், இனமாகிய பொருள்கள் சொல்லப்ப்டும் ஒத்தினாலும், மேற்சொல்லப்பட்ட இனங்கள் பலவற்றையும் கூறப்படும் படலத்தினாலும் இம்மூன்றனையும் உறுப்பாக அடக்கிய பிண்டத்தினாலும் ஆகிய அம்மரபினால்,நான்கு வகைப்பட நூல் நடக்கும் என்பர்.

சூத்திரம்

அவற்றுள்
சூத்திரந் தானே
ஆடி நிழலின் அறியத் தோன்றி
நாடுதல் இன்றிப் பொருள்நனி விளங்க
யாப்பினுள் தோன்ற யாத்தமைப் பதுவே.

அவற்றுள் சூத்திரமாவது. கண்ணாடியின் நிழலைப் போல் விளங்கத் தோன்றி, ஆராயாமற் பொருள் நன்றாக விளங்குமாறு பாட்டின்கண்ணே தோன்றப் பாடியமைப்பதாம்.

‘இயல்’ என்னும் ஒத்து

நேரின மணியை நிரல்பட வைத்தாங்கு
ஓரினப் பொருளை ஒருவழி வைப்பது
ஒத்தென மொழிப உயர்மொழிப் புலவர்.

ஒரே வகையான மணியை வரிசையாகக் கோத்து வைத்தாற்போல, ஒரேவகையான பொருளை ஓரிடத்தே அமைத்து வைத்தவை உயா;ந்த மொழிகளையுடைய புலவா; ‘ஒத்து’ என்று உரைப்பர்.

படலம்

ஒருநெறி இன்றி விரவிப பொருளால்
பொதுமொழி தொடாpன் அது படலம் ஆகும்.

ஓரினமாகிய நெறியல்லாமல் பலவகையான பொருள்களும் கலந்து பொதுமொழியால் தொடர்புபடின், அது ‘படலம்’ என்னும் பெயரைப் பெறும்.

பிண்டம்

மூன்றுறுப் படக்கிய தன்மைத் தாயின்
தோன்றுமொழிப் புலவரது பிண்டம் என்ப.

மூன்று உறுப்பினையும் அடக்கிய தன்மையுடைத்தாயின், அதனைப் புலவர் ‘பிண்டம்’ என்று கூறுவர். அவற்றுள், சூத்திரத்தாற் பிண்டமாயிற்று இறையனார் களவியல்; ஒத்தினாற் பிண்டமாயிற்று பன்னிருபடலம்; அதிகாரத்தாற் பிண்டமாயிற்று இத் தொல்காப்பியம் என்றறிக.

உரையின் வகை

பாட்டிடை வைத்த குறிப்பி னானும்
பாவின் றெழுந்த கிளவி யானும்
பொருண்மர பில்லாப் பொய்ம்மொழி யானும்
பொருளொடு புணா;ந்த நகைமொழி யானுமென்று
உரைவகை நடையே நான்கென மொழிப.

பாட்டிடத்திலே வைக்கப்பட்ட பொருட்குறிப்பினாலும், பாக்களையொழியத் தோற்றிய சொல்வகையானும், பொருளியல்பில்லாத பொய்ம்மொழியினாலும் பொருளைப் பொருந்திய நகைமொழியினாலும் என்று உரையின்வகை நான்காக நடக்கும் என்று புலவர் கூறுவர்.

உரை இருவகைப் படல்

அதுவே தானும் இருவகைத் தாகும்.

மேற்கூறப்பட்ட உரைதானும் மைந்தா;க்கு உரைப்பனவும், மகளிh;க்கு உரைப்பனவும் என இரண்டு வகைப்படும்.

இயல்பு

ஒன்றே மற்றுஞ் செவிலிக் குரித்தே
ஒன்றே யார்க்கும் வரைநிலை யின்றே.

மகளிh;க்கு உரைக்கும் உரை செவிலிக்குhpயது மைந்தா;க்கு உரைக்கும் உரை எல்லார்க்கும் உரியது.

பிசி

ஒப்பொடு புணா;ந்த உவமத் தானும்
தோன்றுவது கிளந்த துணிவி னானும்
என்றிரு வகைத்தே பிசிநிலை வகையே.

பிசியினுடைய வகையானது, ஒப்புமைக் குணத்தோடு பொருந்திவரும் உவமப்பொருளானும், ஒன்று சொல்ல ஒன்று தோன்றும் துணிவிற்றாகச் சொல்லும் சொல்லானும், என்று இருவகைப்படும்.

‘அச்சுப்போலே பு+ப்பு+க்கும்’ என்பது உவமைபற்றி வந்த பிசி; பிறவும் வருமிடத்துக் காண்க.

முதுமொழி

நுண்மையும் சுருக்கமும் ஒளியும் உடைமையும்
மென்மையும் என்றிவை விளங்கத் தோன்றிக்
குறித்த பொருளை முடித்தற்கு வரூஉம்

ஏது நுதலிய முதுமொழி என்ப.

நுண்மை விளங்கவும், சுருக்கம் விளங்கவும், ஒளியுடைமை விளங்கவும், மென்மை விளங்கவும் என்று, இத்தகையன விளங்குமாறு தோன்றிக், கருதின பொருளை முடித்தற்கு வரும் ஏதுவைக் குறித்தன, 'முதுமொழி'என்று கூறுவர் புலவர்.

மந்திரம்

நிறைமொழி மாந்தா; ஆணையிற் கிளந்த

மறைமொழி தானே மந்திரம் என்ப.

நிறைத்த மொழியினுடைய மாந்தா;, தமது ஆணையால் சொல்லப்பட்ட மறைந்த மொழிதான் 'மந்திரம்'என்று அறிஞா;கள் கூறுவா;. (மறைமொழி - இரகசியமாக உபதேசிப்பது)

குறிப்பு மொழி

எழுத்தொடுஞ் சொல்லொடும் புணரா தாகிப்

பொருட்புறுத் ததுவே குறிப்புமொழி யென்ப.

எழுத்தோடுஞ் சொல்லோடுஞ் சேராதாகிச் சொல்லினால் உணரப்படும் பொருளின் புறத்ததுவே 'குறிப்பு மொழி' யாகும்.

பண்ணத்தி

பாட்டிடைக் கலந்த பொருள வாகிப்

பாடடி னியல பண்ணத் திய்யே.

பண்ணைத் தோற்றுவிக்கும் செய்யுட்கள், பாட்டினிடத்துக் கலந்த பொருளை உடையனவாகிப் பாட்டுக்களின் இயல்பை உடையனவாம் (பண்ணத்தி - பாலினம்) அவையாவன சிற்றிசையும் பேரிசையும் முதலாக இசைத் தமிழில் ஓதப்படுவன.

அடியளவு

அதுவே தானும் பிசியொடு மானும்.

மேற்கூறப்பட்ட பண்ணத்தி பிசியொடொத்த அளவினை உடையது ஆகும். பிசியென்பது இரண்டடி அளவின் கண்ணே வருவதாகலின், இதுவும் இரண்டடியான் வரும்.

(எ.டு) 'கொன்றை வேந்தன் செல்வன் அடியிணை என்று மேத்தித் தொழுவோம் நாமே" இது பிசியொடு ஒத்தளவிற்றாகிப் பாலையாழென்னும் பண்ணிற்கு இலக்கணப்பாட்டாகி வந்தமையின், பண்ணத்தியாயிற்று.

அடிநிமிர் கிளவி ஈரா றாகும்

அடியிகந்து வரினும் கடிவரை யின்றே.

நாற்சீரடியின் மிக்குவரும் பாட்டுப் பன்னிரண்டும், அவ்வழி அவ்வடியின் வேறுபட்டு வருவனவும் கொள்ளப்படும். பன்னிரண்டாவன, ஆசிhpயம் வஞ்சி வெண்பா கலியெனச் சொல்லப்பட்ட நான்கு பாவினோடும், தமிழிசை துறை விருத்த மென்னும் மூன்றினத்தையும் உறழ வருவனவாம்.

கிளரியல் வகையிற் கிளந்தன தெரியின்

அளவியல் வகையே அனைவகைப் படுமே.

இங்கு சொன்ன வகையினால் சொல்லப்பட்டவைகளை ஆராயுமிடத்து, அளவியல்வகை அத்துணை வகையாகப் பாகுபடுவதாகும் என்க.

திணை

கைக்கிளை முதலா ஏழிபெருந் திணையும்

முற்கிளந் தனவே முறைவயி னான.

திணையாவது, கைக்கிளை, முல்லை, குறிஞ்சி, பாலை, மருதம், நெய்தல், பெருந்திணை என்பன அவை முறைமையினால் மேலே கூறப்பட்டன.

கைகோள்

காமப் புணர்ச்சியும் இடந்தலைப் படலும்

பாங்கொடு தழாஅலும் தோழியிற் புணர்வுமென்று

ஆங்கநால் வகையினும் அடைந்த சார்வொடு

மறையென மொழிதல் மறையோர் ஆறே.

இயற்கைப் புணர்ச்சியும், இடந்தலைப்படலும், பாங்கற் கூட்டமும், தோழியிற் கூட்டமும் என்று சொல்லப்பட்ட நான்கு வகையானும், அவற்றைச் சார்ந்து வருகின்ற மொழியானும் வருவன களவென்று கூறுதல் மறையறிந்தோர் நெறியாம். களவென்னாது 'மறை' என்பது, அது தீமை பயக்கும் களவு அல்லாததனால் என்க.

கற்பு

மறைவெளிப் படுதலும் தமரிற் பெறுதலும்
இவைமுத லாகிய வியனெறி திரியாது
மலிவும் புலவியும் ஊடலும் உணர்வும்
பிரிவொடு புணர்ந்தது கற்பெனப் படுமே.

களவொழுக்கம் வெளிப்படுதலும், களவொழுக்கமின்றி உறவினராலே பெறுதலும் என்று சொல்லப்பட்ட இவை முதலாகிய இயற்கை நெறியில் தப்பாது மகிழ்தலும், புலத்தலும், ஊடலும், ஊடல் தீர்தலும், பிரிதலும் என்று சொல்லப்பட்ட இவ்றொடுங் கூடிவருவது 'கற்பு' என்று சொல்லப்பெறும்.

கைகோள்வகை

மெய்பெறும் அவையே கைகோள் வகையே.

கைகோள் வகையாவன, பொருள்பெற வந்த மேற்கூறப்பட்ட களவு கற்பு என்னும் இருவகையேயாம்.

கூற்று

களவிற் கூற்று நிகழ்த்தற்கு உரியோர்
பாh;ப்பான் பாங்கன் தோழி செவிலி
சீh;த்தகு சிறப்பிற் கிழவன் கிழத்தியொடு
அளவியன் மரபின் அறுவகை யாரும்
களவியற் கிளவிக் குர்யர் என்ப.

பார்ப்பான் பாங்கன், தோழி, செவிலி, மிகுந்த சிறப்பினையுடைய தலைவன், தலைவி என்று கூறப்பட்ட கலந்தொழுகும் தன்மையினையுடைய அறுவகையோரும், களவொழுக்கச் சொல் கூறுதற்கு உரியவராவர்.

கற்பிற் கூற்று நிகழ்த்தற்கு உரியோர்
பாணன் கூத்தன் விறலி பரத்தை
யாணஞ் சான்ற அறிவர் கண்டோர்
பேணுதகு சிறப்பில் பார்ப்பான் முதலா
முன்னுறக் கிளந்த அறுவரொடு தொகைஇத்
தொன்னெடு மரபிற் கற்பிற் குரியர்.

பாணன், சுத்தன், விறலி, பரத்தை, அழகிய மேன்மையினையுடைய அறிஞர், கண்டோர் ஆகியோருடன் பேணத்தக்க சிறப்பினையுடைய பார்ப்பான் முதலாகச் சொல்லப்பட்ட அறுவருங்கூடப் பன்னிருவரும் கற்பின்கண் கூறுதற்குரியர்.

எடுத்து மொழிதற்கு உரியோர்
ஊரும் அயலும் சேரியோரும்
நோய்மருங் கறிநரும் தந்தையும் தன்னையும்
கொண்டெடுத்து மொழியப் படுதல் அல்லது
கூற்றவண் இன்மை யாப்புறத் தோன்றும்.

ஊரில் உள்ளவர்களும். சேரியில் உள்ளவர்களும், பக்கத்து வீட்டில் உள்ளவர்களும், நோய்ப்பகுதியை அறிபவர்களும், தந்தையும் தமையனும் இருவகைக் கைகோளினும் பட்டதனை யுட்கொண்டு பிறிதொன்றினை எடுத்துக் கூறினல்லது, வேறு வகையின்மை பொருந்தத் தோன்றும்.

நற்றாய் கூற்றின் இயல்பு

கிழவன் தன்னொடும் கிழத்தி தன்னொடும்

நற்றாய் கூறல் முற்றல் தோன்றாது.
தலைவனொடும் தலைவியொடும் நற்றாய்கூற்று மிகதியாகத் தோன்றாது. எனவே, ஏனையோர்க்கே கூறும் என்றவாறாம்.
கண்டோர் மொழிதல்
ஒண்டொடி மாதர் கிழவன் கிழத்தியோடு
கண்டோர் மொழிதல் கண்ட தென்ப.
ஒண்டொடி மாதராவார், நற்றாயும் தோழியும் செவிலியும் இவரொடுந் தலைவனொடும் தலைவியொடுங் கண்டோர் கூறுதல் காணப்பட்டது. எனவே ஏனையோர் கேட்பக் கூற்றில்லை என்றவாறாம்.
தலைவன் கூற்று - ஒரு கருத்து
இடைச்சுர மருங்கில் கிழவன் கிழத்தியொடு
வழக்கிய லாணையில் கிளத்தற்கும் உரியன்.
தலைவியை உடன்கொண்டு போகும் இடைச்சுரத்தின் கண், தலைவியைத் தலைவன்
வழக்குநெறி யாணையானே கூறுதற்கும் உரியவன். மெல்லிய மகளிர்முன் வன்மை கூறலாகாமையின், இது வழுவமைத்தவாறு.
தலைமக்களல்லார் கூற்று - ஒரு கருத்து
ஒழிந்தோர் கிளவி கிழவன் கிழத்தியொடு
மொழிந்தாங் குரியர் முன்னத்தின் எடுத்தே.
தலைவனையும் தலைவியையும் ஒழிந்த பதின்மரும், அத்தலைவனொடும் தலைவியொடும் சொல்லிப்போந்த மரபினாலே சொல்லப்பெறுவர், இடமும் காலமும் குறித்து.
கேட்போர்
தலைமக்கள் - கூற்றினைக் கேட்போர்
மனையோள் கிளவியும் கிழவன் கிளவியும்
நினையுங் காலைக் கேட்குநர் அவரே.
தலைவனின் மொழியையும், தலைவியன் மொழியையும் நினைக்கும்போது கேட்பவர்கள் அவரே யாவர் அஃதாவது அப் பதின்மரும் ஆவார்.
பார்ப்பார் அறிவர் கூற்றினைக் கேட்போர்
பார்ப்பார் அறிவர் என்றிவர் கிளவி
யார்க்கும் வரையார் யாப்பொடு புணர்ந்தே.
பார்ப்பார் அறிவர் என்று சொல்லப்பட்ட இருவா; கூற்றையும், இயைபொடு பொருந்தி எல்லாருமே கேட்கப் பெறுவர்.
பரத்தை வாயில் எனவிரு வீற்றும்
கிழத்தியைச் சுட்டாக் கிளப்புப் பயனிலவே.
பரத்தை என்று சொல்லப்பெறும் வேறுபாட்டினும், வாயில் என்று சொல்லப்பெறும் வேறுபாட்டினும், தலைமகளைச் சுட்டாத கூற்றுப் பயனில்லை.
வாயில்கள் கூற்றைக் கேட்போர்
வாயில் உசாவே தம்முள் உரிய
வாயில்கள், உசாவுமிடத்துக் கிழத்தியைச் சுட்டாது தம்முள் உசாவுதலும் உரிமையாகும்.
மக்களல்லாதார் கேட்பனவாகக் கூறுதல்
ஞாயிறு திங்கள் அறிவே நாணே
கடலே கானல் விலங்கே மரனே
புலம்புறு பொழுதே புள்ளே நெஞ்சே
அவையில் பிறவும் நுதலிய நெறியால்
சொல்லுந போலவும் கேட்குந போலவும்
சொல்லியாங் கமையும் என்மனார் புலவர்.

ஞாயிறு, திங்கள், அறிவு, நாண், கடல், கானல், விலங்கு, மரன், புலம்பலையுடைய பொழுது, பறவை, நெஞ்சு முதலியனவாகச் சொல்லப்பட்ட பதிநொன்றும், அத் தன்மைய பிறவும்தாம் கருதிய நெறியினால் சொல்லுவன போலவும் கேட்குந போலவும் சொல்லி அமையப் பெறும் என்று கூறுவர் புலவர்.

களன் முதலியன

களன்

ஒருநெறிப் பட்டாங் கோhpயன் முடியும்
கரும நிகழ்ச்சி இடமென மொழிப.

ஒருவழிப்பட்டு ஓரியல்பாக முடியும் வினைநிகழ்ச்சியை ‘இடம்’ என்று கூறுவர் புலவர்.

ஒருநெறிப் படுதலாவது - அகமாயினும் புறமாயினும் ஒரு பொருள்மேல் வருதல். ஓரியல் முடிதலாவது - அகத்தின்கட் களவென்றானும் கற்பென்றானும் அவற்றின் விரிவகையில் ஒன்றானும்பற்றி வருதல்; புறத்தின்கண் நிரைகோடலானும் மீட்டாலானும் மேற்செலவானும் எயில்வளைத்தலானும் யாதானுமோர் இயல்புபற்றி வருதல் கருமநிகழ்வாவது, அப்பொருளைப் பற்றி யாதானும் ஒருவினை நிகழுமிடம்; கருமநிகழ்ச்சி என்றதனால், தன்மை முன்னிலை படர்க்கையென்பனவும் கொள்ளப்படும்.

காலம்

இறப்பே நிகழ்வே எதிர தென்னும்
திறத்தியன் மருங்கில் தெரிந்தனர் உணரப்
பொருள்நிகழ் வுரைப்பது கால மாகும்.

இறந்தகாலம் நிகழ்காலம் எதிர்காலம் என்று கூறப்பட்டு இயலும் பக்கத்தில் ஆராய்ந்து நோக்குமாறு பொருள் நிகழ்ச்சியைக் கூறுவது காலமாகும்.

பயன்

இதுநனி பயக்கும் இதன்மா றென்னும்
தொகுநிலைக் கிளவி பயனெனப் படுமே.

யாதானும் ஒரு பொருளைக் கூறியவழி, இதன் பின்பும் இதனைப் பயக்குமென விரித்துக்கூறாது, முற்கூறிய சொல்லினானே தொகுத்துக் கூறுதல் ‘பயன்’ எனப்படும். இவ்வகையினால் யாதானுமொரு செய்யுளாயினும், பயன்படக் கூறல் வேண்டுமென்பது தெளிவாம்.

மெய்ப்பாடு

உய்த்துணர் வின்றித் தலைவரும் பொருண்மையின்
மெய்ப்பட முடிப்பது மெய்ப்பாடாகும்.

யாதானும் ஒன்றைக் கூறியவிடத்து அதன்கண் பொருண்மையை விசாரித்து உணர்தலலில்லாமல், அவ்விடத்தில் வரும் பொருட்டன்மையானே மெய்ப்பாடு தோன்ற முடிப்பது, ‘மெய்ப்பாடு’ என்னும் உறுப்பாம்; செய்யுள் செய்பவா; மெய்ப்பாடு தோன்றச் செய்தல் வேண்டும் என்பது கருத்து.

மெய்ப்பாடு - அதன் முடிபு

எண்வகை இயல்நெறி பிடையா தாகி
மன்னுறக் கிளந்த முடிவின ததுவே

அது, நகை முதலாகிய எட்டு மெய்ப்பாட்டு நெறியையும் பிழையாதாகி, மெய்ப்பாட்டியலுள் சொல்லப்பட்ட இலக்கணத்தை உடையதாம்.

எச்சம்

சொல்லொடுங் குறிப்பொடும் முடிவுகொள் இயற்கை
புல்லிய கிளவி எச்ச மாகும்.

பிறிதோh; சொல்லோடும், பிறிதோh; குறிப்போடும் முடிவைக் கொள்ளுகின்ற இயற்கை பொருந்திய செய்யுள் எச்சமாகும். எனவே, சொல்லெச்சம் குறிப்பெச்சம் என எச்சம் இருவகை ஆயின.

முன்னம்

இவ்விடத்தில் திம்மொழி இவரிவர்க் குரியவனென்று
அவ்விடத் தவரவர்க் குரைப்பது முன்னம்.
இவ்விடத்தில் இம்மொழியை இவர்க்குச் சொல்லத் தகும் எனக் குறித்து, அவ்விடத்து, அம்மொழியை அவர்க்கு உரைப்பது முன்னமாகும். எனவே, இடமும் காலமும் உணர்ந்து கேட்பார்க்குத் தக்கவாறு மொழிதலுஞ் செய்யுள் உறுப்பாம்.

பொருள்

இன்பமும் இடும்பையும் புணா;வம் பிhpவும்
ஒழுக்கமும் என்றிவை இழுக்க நெறி இன்றி
இதுவா கித்திணைக் குhpப்பொரு ளென்னாது
பொதுவாய் நிற்றல் பொருள்வகை என்ப.
இன்பமும் துன்பமும் புணா;வும் பிhpவும் ஒழுக்கமும் என்று சொல்லப்பட்டவை வழுவு நெறியில்லாமல், இதத்திணைக்குhpய பொருள் இப்பொருள் என்னாது. எல்லாப் பொருட்கும் பொதுவாகி நிற்கும் பொருளே, ‘பொருள் வகையாம்’ என்று கூறுவர் புலவர்.

துறை

அவ்வ மாக்களும் விலங்கும் அன்றிப்
பிறவவண் வாpனுந் திறவதி னாடித்
தத்த மியலின் மரபொடு முடியின்
அத்திறந் தானே துறையெனப் படுமே
ஐவகை நிலத்தில் உயிரெளப்பெறும் பல்வேறு வகைப்பட்ட மக்களும், மாவும், புள்ளும் ஓதிவந்தவாறல்லாமல் வேறுவகையாகச் செய்யினும், அவ்வத்திணைக்கேற்ற இலக்கணமும் வரலாற்று முறைமையம் மாறுபடாமற் செய்யின், அத்தகைய திறப்பாடு உடைத்தாய் வருவது ‘துறை’ என்று சொல்லப்படுவதாம்.

மாட்டு

அகன்று பொருள் கிடப்பினும் அணுகிய நிலையினும்
இயன்றுபொருள் முடியத் தந்தனர் உணர்த்தல்
மாட்டென மொழிப பாட்டியல் வழக்கின்.
பொருள் கொள்ளுங்கால், அகன்று பொருள் கிழப்பச் செய்யினும், அணுகிக் கிடப்பச் செய்யினும், இருவகையானுஞ் சென்று பொருள் முடியுமாற்றால் கொணர்ந்துரைப்பச் செய்தலைச் செய்யுள் வழக்கில், ‘மாட்டெ’ ன்னும் உறுப்பென்று கூறுவார்கள்.

இவற்றிற் சிலவற்றிற்கு முடிப

மாட்டும் எச்சமும் நாட்டல் இன்றி
உடனிலை மொழியினும் தொடர்நிலை பெறுமே.
மேற்சுறிய எச்சமும் மாட்டும் நிலைபெறுத்தல் இன்றியும், அச் செய்யுளுட் கிடந்தவாறே பொருள் அமையுமாறுஞ் செய்யுள் செய்யப்பெறும்.

வண்ணம் தொகை

வண்ணந் தாமே நாலைந் தென்ப.
வண்ணமாவன இருபது என்று கூறுவர்.
அதன் பெயர்
அவைதாம்
பாஅ வண்ணம் தாஅ வண்ணம்
வல்லிசை வண்ணம் மெல்லிசை வண்ணம்
இயைபு வண்ணம் அளபெடை வண்ணம்
நெடுஞ்சீh; வண்ணம் குறுஞ்சீh; வண்ணம்
சித்திர வண்ணம் நலிபு வண்ணம்
அகப்பாட்டு வண்ணம் புறப்பாட்டு வண்ணம்
ஒழுகு வண்ணம் ஒரூஉ வண்ணம்
எண்ணு வண்ணம் அகைப்பு வண்ணம்

தூங்கல் வண்ணம் ஏந்தல் வண்ணம் என்(று)
ஆங்கென மொழிப அறிந்திசி னோரே.
இவை இருபதும் வண்ணங்களின் பெயா;களாம்.

பாஅ வண்ணம்

அவற்றுட்
பாஅ வண்ணம்
சொற்சீர்த் தாகி நூற்பாற் பயிலும்.
பா அ வண்ணமாவது, சொற்சீரடியாகி நூலின்கண் பயின்று வருவதாம்.

தா அ வண்ணம்

தா அ வண்ணம்
இடையிட்டு வந்த எதுகைத் தாகும்.
தா அ வண்ணமாவது, இடையிட்டு எதுகையான் வரும்.

வல்லிசை வண்ணம்

வல்லிசை வண்ணம் வல்லெழுத்து மிகுமே.
வல்லெழுத்து மிகுந்து வருவது, வல்லிசை வண்ணம் ஆகும்.

மெல்லிசை வண்ணம்

மெல்லிசை வண்ணம் மெல்லெழுத்து மிகுமே.
மெல்லிசை வண்ணம், மெல்லெழுத்து மிகுந்த வருவதாம்.

இயைபு வண்ணம்

இயைபு வண்ணம் இடையெழுத்து மிகுமே.
இடையெழுத்து மிகுந்து வருவது, இயைபு வண்ணம் ஆகும்.

அளபெடை வண்ணம்

அளபெடை வண்ணம் அளபெடை பயிலும்.
அளபெடை பொருந்தி வருவது, அளபெடை வண்ணம் ஆகும்.

நெடுஞ்சீர் வண்ணம்

நெடுஞ்சீர் வண்ணம் நெட்டெழுத்துப் பயிலும்.
நெட்டெழுத்து மிகுந்து வருவது, நெடுஞ்சீh; வண்ணமாகும்.

குறுஞ்சீர் வண்ணம்

குறுஞ்சீர் வண்ணம் குற்றெழுத்துப் பயிலும்.
குற்றெழுத்துப் பயின்று வருவது, குறுஞ்சீர் வண்ணம் என்று பெயர் பெறும்.

சித்திர வண்ணம்

நெடியவும் குறியவும் நோ;ந்துடன் வருமே.
நெட்டெழுத்தும் குற்றெழுத்தும் சாh;ந்து வருவது சித்திர வண்ணமாகும்.

நலிபு வண்ணம்

நலிபு வண்ணம் ஆய்தம் பயிலும்
ஆய்தம் பயின்று வருவது, நலிபு வண்ணம் என்று பெயா; பெறும்.

அகப்பாட்டு வண்ணம்

அகப்பாட்டு வண்ணம்
முடியாத் தன்மையுள் முடிந்ததன் மேற்றே.
அகப்பாட்டு வண்ணமாவது, முடியாத் தன்மையான் முடித்ததன் மேலும் ஆகும்.

புறப்பாட்டு வண்ணம்

புறப்பாட்டு வண்ணம் முடிந்தது போன்று முடியா தாகும்.
புறப்பாட்டு வண்ணமாவது, முடிந்ததுபோன்று முடியாதாகி வருவதாம்.

ஒழுகு வண்ணம்

ஒழுகு வண்ணம் ஓசையின் ஒழுகும்
ஓசையால் ஒழுகிக்கிடப்பது, ஒழுகுவண்ணம் என்று கூறப்பெறும்.

ஒரூஉ வண்ணம்

ஒரூஉ வண்ணம் ஒரூஉத்தொடை தொடுக்கும்.
ஒரூஉ வண்ணமாவது, நீங்கின தொயாகித் தொடுப்பது; அது செந்தொடையாம்.

எண்ணு வண்ணம்

எண்ணு வண்ணம் எண்ணுப் பயிலும்.
எண்ணுப் பயின்று வருவதுர், எண்ணு வண்ணமாம்.

அகைப்பு வண்ணம்

அகைப்பு வண்ணம் அறுத்தறுத் தொழுகும்.
அறுத்தறுத்தியலுவது. அகைப்பு வண்ணம் என்று பெயா; பெறும்.

தூங்கல் வண்ணம்

தூங்கல் வண்ணம் வஞ்சி பயிலும்
வஞ்சியுரிச்சீர் பயின்று வருவது, தூங்கல் வண்ணமாம்.

ஏந்தல் வண்ணம்

ஏந்தல் வண்ணம் சொல்லிய சொல்லிற் சொல்லியது சிறக்கும்
ஏந்தல் வண்ணமாவது, சொல்லிய சொல்லினானெ சொல்லப்பட்டது சிறக்க வருவதாம்.

உருட்டு வண்ணம்

உருட்டு வண்ணம் அராகம் தொடுக்கும்.
உருட்டு வண்ணமாவது, அராகந் தொடுத்து வருவதாம்.

முடுகு வண்ணம்

முடுகு வண்ணம் முடிவறி யாமல்
அடிபிறந் தொழுகி அதனொ ரற்றே.
முடுகு வண்ணமாவது, நாற்சீரடியின் மிகுந்து சென்று அராகத்தோடு ஒக்கும் தன்மையுடையதாம்.

இவற்றின் முடிபு

வண்ணந் தாமே அவையென மொழிப
மேற் கூறப்பட்டவைதாம் வண்ணங்களாவன என்று கூறுவா;.

வனப்பு

அம்மை

சின்மென் மொழியால் சீர்புனைந் தியாப்பின்
அம்மை தானே அடிநிமிர் வின்றே.
சிலவாகிய மெல்லியவான மொழியினானே தொடுக்கப்பட்ட அடிநிமிர்வில்லாத செய்யுள் 'அம்மை' யாம்.
(எ.டு) 'அறிவுனா னாகுவ துண்டோ பிறிதினோய்
தன்னோய்போற் போற்றாக் கடை' என வரும்.

அழகு

செய்யுள் மொழியால் சீh;புனைந் தியாப்பின
அவ்வகை தானே அழகெனப் படுமே.
செய்யுட்குரிய சொல்லினால் சீரைச் சோ;த்துத் தொடுப்பின், அவ்வகைப்பட்ட செய்யுள், 'அழகு' என்று கூறப் பெறும்.

தொன்மை

தொன்மை தானே சொல்லுங் காலை
உரையொடு புணா;ந்த பழைமை மேற்றே.
தொன்மையாவது, உரையோடு பொருந்திப் போந்த பழைமைத்தாகிய பொருள்மேல் வருவன் இவை இராமசரிதமும் பாண்டவ சரிதமும் முதலாகியவற்றின்மேல் வருஞ் செய்யுள்.

தோல்

இழுமென் மொழியால் விழுமியது நுவலினம்
பரந்த மொழியால் அடிநிமிர்ந் தொழுகினும்

தோலென மொழிப தொன்னெறிப் புலவா;.

‘இழும்’ என்கின்ற மொழியினால் விழுமிய பொருளைக் கூறினும், பரந்த மொழியினால்அடிநிமிர்ந்து ஒழுகினும், ‘தோல்’ என்னுஞ் செய்யுளாம்.

விருந்து

விருந்தே தானும்
புதுவது புனைந்த யாப்பின் மேற்றே.

விருந்தாவது, முன்புள்ளார் சொன்ன நெறிபோய்ப் புதிதாகச் சொன்ன யாப்பின் மேலதாம், புதிதாகப் புனைதலாவது ஒருவன் சொன்ன நிழல்வழியன்றித் தானே தோற்றுவித்தல்.

இயைபு

ஞகார முதலா ளகார வீற்றுப்
புள்ளி யிறுதி யியைபெனப் படுமே.

ஞண நமண யரல வழள என்னும் பதினொரு புள்ளியும் ஈறாக வருஞ் செய்யுள், ‘இயைபு’ என்று பெயர் பெறும்.

புலன்

தெரிந்த மொழியால் செல்விதிற் கிளந்து
தேர்தல் வேண்டாது குறித்தது தோன்றில்
புலனென மொழிப புலனுணர்ந் தோரே.

வழக்கச் சொல்லினாலே தொடுக்கப்பட்டு, ஆராய வேண்டாமல், பொருள் தோன்றி விளங்குவது ‘புலன்’ என்னுஞ் செய்யுளாம்.

இழைபு

ஒற்றொடு புணர்ந்த வல்லெழுத் தடக்காது
குறளடி முதலா ஐந்தடி யொப்பித்து
ஓங்கிய மொழியான் ஆங்கவண் மொழியின்
இழைபின் இலக்கணம் இயைந்த தாகும்.

ஒற்றொடு புணர்ந்த வல்லெழுத்து அடங்காது ஆசிரியம் பாவிற்கு ஓதப்பட்ட நாலெழுத்தாதியாக இருபதெழுத்தின் வரையும். உயா;ந்த பதினேழு நிலத்தும், ஐந்தடியும் முறையானே வரத் தொடுப்பது ‘இயைபு’ என்னுஞ் செய்யுளாகும்.

புறனடை

செய்யுள் இருங்கின் மெய்பெற நாடி
இழைத்த இலக்கணம் பிழைத்தன போல
வருவவுள வெனினும் வந்தவற் றிறயலால்
திரிபின்றி முடித்தல் தெள்ளியோர் கடனே.

செய்யுளிடத்திலே, பொருள் பெற ஆராய்ந்து நூல் செய்யப்பட்ட இலக்கண்த்தில் தவறினபோன்று பின் காணப்படுவனவும் இருக்குமானால், முன் கூறப்பட்ட இலக்கணத்தோடு மாறுபடாமல் முடித்துக் கொள்ளுதல் அறிவுடையோரது கடனாகும்.